

ŞATO DERGİ

Edebiyat, Kùltür ve Sanat

5.Sayı

Karanlıktan Korkmayanların Dergisi

ŞATO'DA KİMLER ve NELER VAR?

MUTFAK

Genel Yayın Yönetmeni

Defne Karadağ

Yayın Kurulu

Faruk Başol

Defne Karadağ

Yeşim Ünal

Halil İ. Karademir

Editörler

Defne Karadağ

Murat Keklik

Dergi Tasarım

Defne Karadağ

Web Tasarım

Selçuk Erkal

İLETİŞİM

satodergi.com

satodergi@gmail.com

instagram.com/satodergi

x.com/satodergi

AVLU

Şato'nun Örümceği

MAHZEN

Kazım Nurik/ Kesilen Soy

Hasan Özyamanlı/ Yek

Yağmur Cibelik/ Ölümsüz Ölümlü

MERDİVEN

Elif Naz Belek/ Kimsesiz Adımlar

Umut Furkan Çakır/ Kopya

Alperen Kalıp/ Faytoncu Baş

Murat Keklik/ Sonsuzluk Geçidi

MİSAFİR SALONU

Senarist- Yönetmen Melodi Tözüm

PENCERE

Arda Dinçer/ The Wicker Man ve Folk Horror

KÜTÜPHANE

Faruk Başol/ Yazı Dizisi(3): Korku Edebiyatı

Murat Keklik/ Şato'nun Kütüphanesinden

ÇATI KATI

Bünyamin Tan/ Yâ Kebîkeç!

Merve Kıymaz/ Yıldız Kapısı

KORİDOR

Özlem Mehder

Alp Atabay

ARKA BAHÇE

Yeşim Ünal/ Korkunun Kırmızı Gözleri

POSTA KUTUSU

Ömer Aykut Topal/ Kıyametten Saklanan

Buket Atalan/ Büyükanem

Onur Saflı/ Sınırlar

Dergimizde yayımlanan tüm eserlerin hukuki sorumluluğu eser sahiplerine aittir.

Görseller AI sanatı kullanılarak üretilmiştir.

AVLU

Şato'nun Örümceği

Merhaba Şato'nun Konukları...

Nesilden nesile kendi türümüzün ve başka türdeki canlıların yuvası olan, kadim zamanlardan kalan bu Şato, çok zaman sonra yabancılar tarafından keşfedildi ve biz, bir istilanın içinde kaybolup gideceğimize inandık... Oysa atalarımızın anlattığı hikâyelerde kahraman olan taraf hep bizdik. İnsan türünü her zaman ürküten hatta onlara ölüm korkusunu aşıl原因 bizlerdik.

Asırlar sonra bu Şato'da, insan türüne ait kanlı canlı tek beden kalmamışken ve bizler buna alışmışken onlar, yine ve yeniden, ansızın geliverdiler. Kuşatma altında kalmak, nemli, tozlu, kendimize ait izlerin olduğu bu yuvanın bir anda karanlık bir aydınlığa dönüştüğünü görmek çok ürkütücüydü. Artık korkuttuklarımızdan korkuyor, onlardan köşe bucak saklanıyor, ölümün kokusunu çok yakından alıyorduk. Bu bir yılgınlığa sürüklenişti.

Sonra, çıyanların başı bir şey fark etti: Biz hiçbir zaman yalnız olmamıştık. Kan emicilerin, cadıların, ölümsüzlük uğruna kurban edilen nicelerinin hayaleti ile hep baş başaydık. İşte bu gerçek, bizi tekrar güçlendirdi.

Sizlerden korkmak yerine, bu karanlığın bir parçası olduğumuzu, asla bir yere gitmeyeceğimizi; bu Şato'da yüzleştiklerinizi izleyip korkularınızla, hayal gücünüzle besleneceğimizi bilin istiyoruz.

Bundan sonra Şato'ya her gelişinizde Avlu'da da ilk beni göreceksiniz, sizi ben karşılayacağım.

Bakın kapılar açıldı, ağlarımızdan sıyrılabilir ve karanlıkta yolunuzu bulabilirsiniz sizin için hazırlanan her şeye ulaşabilirsiniz.

Şato'nun kapılarını açanlar ne diyordu size:

Şato'da keyifli gezintiler.

MERDİVEN

KİMSESİZ ADIMLAR

Elif Naz Belek

Karanlık orman yolu,
Ormanı kaplamış sisler.

Hava bulutlu,
Sislerin içindeki şato;
Uçuruma doğru.

O şatodur ki asırlık, üç ova;
Koridorlarında isimsiz adımlar,
Gülüyorlar,
Bağırışa yakın,
Avaz avaz.

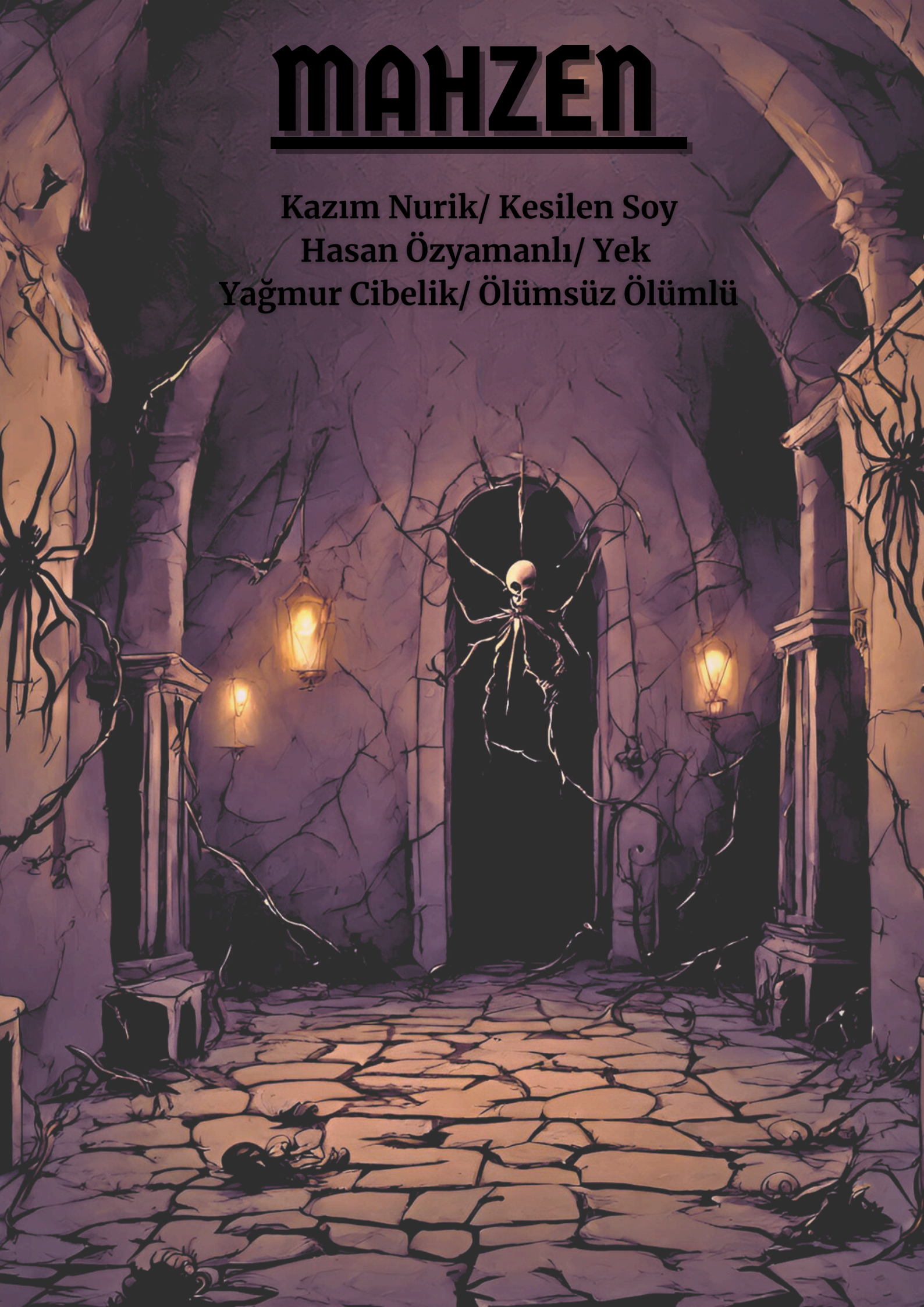
Kimsesiz, soysuz,
Ve mektupları ulaşamamış bazılarının,
Geçiyorlar yanı başımdan,
Bembeyaz gözleri.

Seçili suretleri ve
Seçilemeyenleri
Ki onlardır en acı çekmiş kimseleri,
Ninni söylemeli onlara,
Ama kapanamaz gözleri.

Karanlık orman yolu,
Daha da karanlık onların sonu,
Yankılı, uzaktan, uğultulu,
Sislerin içindeki şato;
Sessizce gömülü yatıyor orada,
Uçsuz bir uçuruma doğru.

MAHZEN

Kazım Nurik/ Kesilen Soy
Hasan Özyamanlı/ Yek
Yağmur Cibelik/ Ölümsüz Ölümlü

KESİLEN SOY

Kazım Nurik

Her nefes; son nefes olmaya adaydır ama daha önce yüzlerce insanın öldüğünü bildiğiniz yatakta, teninize değen soğuk kablolar, etrafınızda dolanan hemşireler, size acıyarak hatta belki de iğrenerek -sonuncusu bana özel olabilir- bakan gözler olunca bunu gerçek anlamda hissediyorsunuz. Bu yüzdendir ki yaptıklarıyla veya yapmadıklarıyla boğuşur ölüm döşeğindeki insanlar, “iyi ki”lerin hatırlanmadığı, keşkelerin büsbütün hâkim olduğu o son anlarda. Benim keşkelerim yok, “iyi ki”lerim de yok çünkü bunları biriktirecek zamanım olmadı; 19 yaşında, hastalığının tıbbî adı ve tanısı olmayan, bilimin açıklama getiremediği ilginç bir vakayım sadece. Ve öleceğim, kaçarım yok; bu yatak benim mezarım olacak, biliyorum. Biliyorum, ölüme mahkumum.

Her şey, yaz tatili için memlekete döndüğüm akşam, çocukluk arkadaşlarımla dönüşümü kutlamak için mangal partisi planladığımız kayıkhanede başladı. Yağmur sonrası toprak kokusu ve usul usul kıyıya vuran dalga sesi eşliğinde mangalımızı yaktık, rakılarımızı doldurduk; etler ağır ağır pişerken biz de muhabbete daldık. Hayatta karşılaşamayacağımız kadınlarla yattık, iki iç savaştan sağ kurtulduk, bedavaya dünyanın en iyi oyuncularını renklerimizimize bağladık. Muhabbetin ilerleyen saatlerinde eski püskü kıyafetleri, birbirine girmiş saç sakalı, masmavi gözlerindeki donuk bakışlarıyla yanımıza biri geldi.

Önce yabancı biri olduğunu düşündüm fakat bizimkilerin yeni arkadaşı olduğunu öğrenince sesimi çıkarmadım. Şansıma tam da gelip yanıma oturdu, ayıp olmayacağını bilsem kalkıp başka yere geçerdim ama kalkamadım. Kalksaydım da bir şeylerin değişeceğini sanmıyorum, olması gerekenler, o an olmaya başlamıştı.

Ay, denizin üstünde titrek bir mum alevini anımsatırken; rüzgâr, umarsız bir korku gibi işlerken içimize ateş başı klasığı olarak konu doğaüstü varlıklara geldi. Yaylalardaki cin düğünlerinden mezarından kalkıp gelen karı veya kocalara, kedi kılığına giren cadılardan gelinine büyü yapan kaynanalara... Birçok hikâye anlatıldı. Yeni gelen arkadaş ilk başta pek konuşmadı fakat konu buralara gelince bir dakika olsun susmadı. Bana neden hikâye anlatmadığımı sordu, arkadaşlarımdan hepsi sustu; beni tanıyorlardı, inanmadığımı hatta bu konularda ne kadar hırçın olduğumu biliyorlardı. Benim bilmediğim yeni arkadaşın benim tavırma nasıl karşılık vereceğiydi. İnançsızlığımla yoğrulmuş fikirlerimi beyan ettikten sonra üstüne biraz dalga geçtim; ben dalga geçtikçe çocuğun yüzü değişmeye, mavi gözlerinde buzdan alevler yükselmeye başladı. Sanki onu cinler büyütmişti, sanki ailesiyle dalga geçmişim. Benim gibi cinlere inanmayıp dalga geçen gencin incir ağacı altında başına gelenleri dehşetli şekilde, kendi yaşamışçasına anlattı. Bizi evlere dağılmaya ikna eden uzun bir sessizlik oldu.

Vedalaşma faslında sıra benimle yeni arkadaşaya geldi. Tüyler ürpertici gülümsemeye tehditkâr tonda, gözlerimin içine bakarak “Sen bu gece dikkat et, rahatsız etmesinler.” dedi.

Arkadaşarımdan ayrılıp annem, kız kardeşim ve babaannemle -babam ben yedi yaşındayken geçirdiği trafik kazası sonucunda önce başını sonra da hayatını kaybetmişti- birlikte yaşadığım iki katlı, çok bölmeli, dışı taş, içi tahta evin önüne geldim. Ev, gündüz vakti çiçeklerin ve ağaçların rengârenk görüntüsünün etkisiyle herkesin yaşamak istediği, hayalleri süsleyen evdi fakat gecenin karanlığı çöküp tüm renkleri siyaha boyadığı zaman bırakın yaşamak istemeyi, bakmaya çekinilen kâbuslardan fırlamış tekinsiz bir eve dönüşüyordu. Yarım asırlık mobilyalar, her yana asılmış siyah-beyaz veya renkleri solmuş fotoğraflar -çoğu hayatta olmayan insanlara ait-, gıcırdayan döşemeler ve kapılar,

pencerelerin kenarından sızan tüyler ürpertici esintiler, özellikle yaz aylarında odalarda dönüp duran yolunu kaybetmiş yarasalar, evin içini de dışı kadar korkutucu yapıyordu. Kafamı kaldırıp eve baktım, karanlığın içinde net göremesem de kapının hemen altındaki incir ağacıyla göz göze geldim. Bahçede dört tane daha vardı üstelik, biri odamın penceresinin tam karşısında.

İncir ağacından gözlerimi kaçırarak bir bir çıktığım basamakları ikişer, üçer çıktım, nefes nefese kapıya vardım. Korkuyordum, uzaktan bacaklarıma bakan biri bunu rahatlıkla söyleyebilirdi. “Yok” dedim “Cin diye bir şey yok!” Ama içten içe biliyordum o bakışlar normal değildi, o sözler öylesine edilmiş sözler hiç değildi. Kendimi ikna çabalarım üst kata çıkıp uykuya dalana kadar sürdü. Başarılı oldum da ta ki gece beni uykumdan uyandırıp soğuk terler dökmemi sağlayan âna kadar...

Sabah ezanına yakın vakitte kapı çarpma sesiyle uyandım, ardından sanki birisi merdivenden çıkıyormuş gibi gıcırdamaya başladı. Kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum, “Burası eski bir ev, bunlar her zaman duyduğum sesler!” dedim kendi kendime, gecenin etkisini üstümden atmaya çalışırken.

Tekrar uykuya dalacaktım ki sinir bozucu ritimle tekrarlayan bir ses duydum: Şıp, şıp, şıp... Banyo veya mutfak odama uzaktı, damlatan musluğun sesi olamazdı, daha yakından geliyordu, odamın önünden... Sanki biri bana bakıyordu, kapıdan beni izliyordu; ensemde sıcak bir nefes hissetmenin düşüncesiyle irkildim. Gözümü açtığımda ay ışığıyla duvara yansıyan ağacın dalları karşıladı beni, nefesim kesildi. Gerçeği fark edince sakinleştim, babaannem abdest almaya kalktı, odasına geçerken de beni kontrol etti diye düşündüm. Yavaş yavaş doğruldum; odanın uç tarafına, kapıya doğru baktım, sessiz ve en ilkel korkuları barındıran ses tonuyla ve de karşılık beklemenin umuduyla “Babaanne?” diye seslendim. Ses gelmedi. Sesimi biraz daha yükselterek yeniden seslendim. Beklediğim karşılığı alamayınca yastığı kafamın üstüne aldım, cenin pozisyonuna geçtim; sonrasını hatırlamıyorum. Sabah uyandığымda annem yerleri silerken “Kaç kere dedim ona resim yapacağın zaman etrafa dikkat et!” diye kardeşime söyleniyordu. Bu sözler o an değil ama ertesi gece anlam kazanacaktı.

Hani birisi gözlerini ayırmadan size bakar da nereden bakılırsa bakılsın hissedersiniz ya aynısını yaşıyordum, yalnız küçük bir farkla.

Ne zaman izlendiğimi hissetsem -ki o geceden sonra hastaneye yatırılana kadar hissettim- çok tuhaf yerden izleniyordum; yukarıdan bir yerden, insan boyunun yetişemeyeceği yerden. Odamda tek başıma otururken, salonda televizyon seyrederken, bakkala giderken; yer ve mekân önemsiz kalıyordu, tıpkı zaman gibi...

Şahidi olmayan gecede veya güneşin her şeyi aydınlatmada yetersiz kaldığı gündüzde... Oysaki ışığı bir kurtarıcı gibi düşünürdüm, bütün korku filmlerinde olaylar geceleri geliyordu, evler yalnızca geceleri tekinsizleşirdi, hortlaklar geceleri mezardan çıkar, vampirler geceleri avlanırdı.

O gece odamda uyumak istemedim, tahta merdivenlerin çıkardığı gıcırtilar arasında salona indim. Amacım uykudan bayılana kadar televizyon izlemek, nasıl uyduğumu bile hatırlamadan, beni hiçbir şeyin uyandırmasına izin vermeden uyumaktı. Televizyonun ışığı odayı hafifçe aydınlatıyordu, birçok eski mobilyanın gölgesi yerde ve tavanda dans ediyordu. Uyku ağır bastı, gözlerim kapandı, keşke kulaklarım da kapanabilseydi dedim çıplak zeminden yükselen şıp, şıp sesini duyarken. Ne olduğunu tam anlamadan yüzümde sıcaklık hissettim. Alnımdan aşağı doğru sızan damlaları... Gözümde, burnumda, dudaklarımda... “O” tam üstümdeydi. Vücudu olmayan boynundan kesilmiş bir kafa... Havada asılı duruyor ve bana bakıyordu. Üstelik göz yuvaları boşken... Attığım çığlığa önce babaannem koştu. Babaannem sessiz kadındı, ihtiyacı olmadıkça pek konuşmazdı.

Ahıra indiği bir gün, ineğin ayakları altında dedemin çiğnenmiş, parçalanmış başını gördüğünden beri sessizliğe gömülmüştü. Benim gördüğümü babaannem de gördüğü için mi yoksa bu dakikadan sonra olacakları tahmin ettiği için mi bilmiyorum yıllardır sesi çıkmayan kadın avazı çıktığı kadar ‘‘Soyumuz kesildi! Soyumuz kesildi!’’ diye bağırmaya başladı.

Gözümü açtığımda sedyedeydim, yarı baygın hâlde yatıyordum, hastane koridorundan geçerken tüm gözler zerimdeydi. Beni görenlerin ağzı açık kalıyor, yanındakilere gösteriyor, fısır fısır konuşuyorlardı. nce cinlerin beni çarptığını düşündüm, bizimkilerin yeni arkadaşının anlattığı hikyeyi düşünerek. Sonra elimi yüzüme götürdüm, dokunduğum her yerde acı veren küçük çıkıntılar, çıbanlar vardı. İrin dolu ıbanlar...

Biri o sırada elime patladı. Sarı, yeşil karışımı sıvı elimi boyadı, ardından kan kırmızısı... Annem ağlıyor, babaannem aynı sözleri tekrar ediyordu. Doktorların gözlerindeki çaresizliği görünce anladım, belki arpılmamıştım ama lecektim. Bugün olmazsa yarın. Doktora neyim olduğunu sordum ağzımda patlayan çıbanların bıraktığı tatla. Doktorun veremediği cevabı annem verdi. Bu bir lanetti, büyük büyük dedemin haksız yere kafasını kesip öldürdüğü, bir ailenin son erkek evladının laneti.

Dedemin kafası parçalandı, babamınki koptu, sırada benimki var. Kafamın içinde bile çıkan ıbanlarla nasıl bir ölüm bekliyor beni bilmiyorum, belki tüm ıbanlarla birlikte patlar kafam, belki de hâlâ nefes alıp veriyorken çürüyüp düşer, bilmiyorum. ğrenmem çok uzun sürmeyecek anlaşılan. Duyuyorum. şıp, şıp, şıp, şıp...

Hasan Özyamanlı

Hazar Kağanlığı toprakları
Aral Nehri yakınları

749

Kan kırmızısı dolunay, Sarıkeçili obasının ak keçeden otağlarını kırmızıya boyuyor, kuvvetli esen rüzgâr otağları sarsıyordu. Rüzgârda uğuldayan kayın ağaçları, yaklaşan bir tehlikeyi haber verir gibiydiler.

Oba halkının hemen hepsi otağlarına çekilmiş, keçeleriyle ilgilenen birkaç çobandan başka kimse kalmamıştı dışarıda. Bir de obanın ulu şamanı Üdegen Ana dışarıdaydı. Üzerinde ninesinden kalma manyağı^[2], elinde kayın ağacı ve sincap derisinden türüyle^[3] doğanın görünmez güçleriyle anlaşılabilir bir fırtınayı engellemeye çalışıyordu. Üdegen Ana'nın türünden yayılan ritimler, kayınların uğultusuyla birleşip doğanın ruhlarını çepeçevre sardıktan sonra rüzgâr kesildi.

Bu töreni hayatı boyunca defalarca kez yapmış, hiçbirinde bir yorgunluk duymamış olan Üdegen Ana'nın yüreğine birdenbire ağırlık çöktü. Tuhaf bir yorgunluk tüm bedenini sardı. Bunun nedenini bilmiyor fakat hissedebiliyordu. Bir şeyler mırıldandı, gücünü toplayıp obanın doğu ucundaki otağına yöneldi.

Dinen rüzgârın obaya hâkim kıldığı sessizlik, kısa süre sonra yeri göğü sarsan, korkunç bir çığlıkla yırtıldı.

Korkuyla otağlarından çıkan oba halkı, insana ait olamayacak türden bir sesle edilen kargışların^[4] işitildiği yöne, obanın doğusuna yöneldi. Üdegen Ana'nın otağının çevresinde kısa sürede büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Herkesten önce gelen Tolun Bey, alplarıyla birlikte kalabalığın önünde duruyordu. Kargışlardan bir fırsat bulup otağa girmek için izin istedi. Korkunç kargışlar az sonra sustu. İşitene kedere boğan, yorgun bir "Gel!" sözü duyuldu.

Zemine dağılmış saç tutamları, küçük kan göletleri, saçları darmadağın, yüzü gözü kan içinde, çekik gözleri kapkaranlık olmuş yaşlı bir kadın ve halının üzerinde çarpık bir şekilde yatan apak bir kız. Tolun Bey'in otağa girdiğinde ilk gördüğü korkunç manzaraydı bu. Üdegen Ana'nın güzeller güzeli torunu Ay Çiçek, yerde cansız yatıyordu. Kahrından saçlarını yolmuş, yüzünü tırnaklarıyla kesmiş olan ninesi ise torunun başındaydı.

[1] Türk Mitolojisinde Erlik Han'a hizmet eden kötücül yaratıklar.

[2] Manyak: Kam-Şaman-Baksı-Ozan giysisi.

[3] Tür: Kam davulu.

[4] Kargış: Beddua.

Tolun Bey, Üdegen Ana'nın öfkesini üzerine çekmemek için çok yavaş hareketlerle cansız bedene yaklaşmaya başladı. Kızın ölü bedeninde hiç kan yoktu sanki. Zar gibi incelmış derisinin altından kemikleri sayılıyordu. Henüz birkaç gün önce gördüğü o güzel yüzün şakakları ve yanakları içine çökmüştü. Kızın başını dizlerine alıp baktığında nice cenkler, nice ölümler görmüş olan gözleri, yuvalarından çıkacakmışçasına açıldı.

Tolun Bey, telaşla çıktığı otağın önünde kalakaldı. Kalabalık, soran gözlerle ona bakıyor, o ise görmezden gelmeye çalışıyordu. İçeride gördüğü her şeyi söylemek istiyordu bir yanı. Fakat her şey söylenemezdi bazen. Biraz bekleyip düşündükten sonra, tok ve yüksek bir sesle buyurdu: "Alplardan başka herkes otağına dönsün!"

Bey böyle keskin buyruklar vermezdi obaya. Her şeyi tek tek açıklar, kafalarda soru bırakmazdı. Bu kez böyle yaptığına göre bir bildiği vardı herhalde. Böyle düşünüp kendini avutan kalabalık, kafalarındaki tonla soruyu yutarak ama illaki homurdanarak dağılmaya başladı. Kalabalığın uzaklaşmasını bekleyen Tolun Bey, az sonra buyruklarını sıralamaya başladı:

"Sarubay! Bütün Alpları ve yiğitleri topla. Gözcülerin sayısını iki katına çıkar. Kalanlar da obada kol gezsin. Her kuytuya, her köşeye bakın. Ama kimse yalnız başına gezmesin. Kaçgöç olur diye de hazırlıklı olun! Her şeyi düzenledikten sonra oyalanmadan yanıma gel! Göne! Basar! Siz yanımda kalın!"

Yeri göğü sarsan o çılgınlıkla gözcülerin ve kaçgöçün ne ilgisi olduğunu anlamayan Sarubay Alp, düşündüklerini sormadan işe koyuldu. Sarubay ve diğer Alplar oradan uzaklaşırken Basar ve Göne, beyden gelecek buyrukları bekliyorlardı. Tolun Bey biraz duraksadıktan sonra sesini alçaltarak konuştu:

"Hemen atlanın, yola düşün. Ulu Ata'ya varın. Yardımına ihtiyacımız olduğunu iletin. Gözünüzü dört açın. Haydi davranın!"

O an iki alpin da aklından benzer şeyler geçiyordu. Yeri yurdu belirsiz Ulu Ata, aramayla bulunmazdı ki. Onu nerede arayacaklar, nerede bulacaklardı? Onlar böyle düşünürken Tolun Bey'in arkasında beliren Üdegen Ana, yorgun bir sesle, "Doğu'ya Urallara doğru gidin. Ulu Ata sizi bulur." dedi.

Üdegen Ana'nın akıllarını okumasına şaşırmayan alplar, atlarını hazırlamak için hızla oradan ayrıldılar.

Hazırlıklarını hızla tamamlayan iki alp, az sonra yan yana at koşturuyordu. Geceyi aydınlatan dolunay, kırmızılığında bir şey kaybetmemiş; alpları, atları, ağaçları, dağı taşı kırmızıya boyuyordu. Atlarını bir süre dörtlü koşturduktan ve obadan epey uzaklaştıktan sonra yolların engebesi artmaya ve ağaçlar sıklaşmaya başladığından yavaşlamak zorunda kaldılar. Gecenin ve bozkırın ortasında atlarını yitirmeyi göze alamazlardı. Bu topraklarda atsız kalmak, ölmek demekti çoğu zaman. Bu yavaşlama, akıllarını kemirip duran düşünceleri dile getirmek için de iyi bir fırsattı. Düşündüklerini ortaya ilk döken, Basar Alp'ti:

“Ağabey, anlamadığım bir sürü şey var. Üdegen Ana niye öyle çılglık attı? O nasıl çılgıktı öyle? Gök üstümüze çöktü sandım. Korktuğumu sanma ama neden yola düştük de Ulu Ata'yı arıyoruz? Hem sen de duydun, bey bir sürü buyruk verdi Sarubay Alp'a. Tamam, hepsini yapalım, yaparız. Ama bütün bunlar neden?”

Göne Alp'ın kafasında, türlü olasılıklar yaratan sorular, şimdi Basar'ın ağzından çıkıyordu. O, Basar'dan yaşça büyük olduğu gibi çokça cenk ve göç görmüş, daha deneyimli bir alpti. Gelgelelim bütün bu sorulara o da yanıt bulamıyordu. Kafasında türeyen olasılıkları gözden geçirdikten sonra yanıt verdi arkadaşına:

“Bütün bunları ben de düşünüp yanıt aradım. Hiçbir yarar sağlamayan bir sürü olasılık geliyor aklıma. Bildiğim bir şey varsa, Ay Çiçek'e bir şey oldu. O çılgıktan, o kargışlardan anladığım budur. Benim aklımı kurcalayan asıl konu başka. Otağdan çıktığında Bey'in gözlerinde korku vardı. İçeride ne gördü de gözlerine korku çöktü, ben bunu düşünürüm. Beyimizi bilersin ya iyi yüreklidir, babacandır ama korkmak bilmez de bir adamdır. Gözlerindeki o korkuyu daha önce yalnız bir kez görmüştüm. O da buralara göçmezden önceydi.”

Sözlerini bitirirken hemen üzerinde bir çift kanat sesi duydu. Şahin ya da baykuş olduğunu düşünüp uğur saydı. Fakat bir an sonra yüzünün sol tarafında bir sıcaklık hissetti. Bir yandan da belli belirsiz hırıltılar işitmeye başlamıştı. Hızla Basar'dan yana baktı.

Kan kırmızısı dolunayın aydınlattığı keçi yolunda gördüğü manzara korkunçtu. Basar Alp, atının dizginini sımsıkı tutmuş hâlde atının üzerindeydi. Fakat başı yoktu. Kanlar içindeki boğazından hırıltılı, boğuk bir ses geliyordu. Az sonra Basar'ın bedeni attan düşerken hemen üzerinde yeniden kanat sesleri işitti Göne. Kafasını kaldırıp yukarıya baktığında aklını yitirecek gibi oldu. Biraz yüksekte uçarak onu izleyen bir yaratık kahkaha atmaya başladı.

Korkuyla atını koşturmaya başlayan Göne Alp, bir yandan gördüğü şeyin ne olduğunu düşünürken diğer yandan bir yararı olup olmayacağını bilemeden yayına uzanıyordu.

Çocukluğundan beri ozanlardan dinlediği ama yalnız öykülerde olur sandığı, yek denilen yaratıklardan biri olmalıydı bu. Telaşla okuna hedef ararken yaratığın hemen arkasından geldiğini fark etti. Kendisini toparladı. Eyerin üzerinde geriye dönüp hedefini gözledi. Kızılca karanlığın içerisinde yekine kıpkırmızı parlayan gözleri, nişan almasını kolaylaştırıyordu. Yayını gerebildiği kadar gerip okunu bıraktı. Yaratığı tam yüzünün ortasından vurduğuna emindi şimdi.

Kırmızı gözler geride kalırken derin bir oh çeken Göne Alp, kurtulduğundan emin bir özgüvenle dizginleri çekerek atını yavaşlattı. Böyle bir yaratıktan kurtulmanın sevinci, arkadaşını kaybetmenin acısına üstün gelecekti ki işittiği kahkahayla irkildi. Kurtulamamıştı. Hedefini vurmuştu ama bir işe yaramamıştı.

Kahkaha sesinin geldiği yöne baktığında ağaç dallarının arasında gördü uğursuz yaratığı. Bu kez daha yakındı. Dolunayın kızılca ışıkları tam karşısından vuruyor, çirkin yaratığın tüm ayrıntılarını görünür kılıyordu. Ömründe böyle korkunç, böyle çirkin bir şey görmemişti Göne. Biçimsiz başının iki yanında sivri kulakları, uzun ve sivri dişleri, iki oyuktan ibaret burnu ve kırmızı pörtlek gözleri, çirkin bir uyum içerisindeydiler. Tünediği dalda kahkahalar atıyor ve Göne'nin az önce attığı oku pençelerinin arasında çeviriyordu.

ÖLÜMSÜZ ÖLÜMLÜ

Yağmur Cibelik

Neredeyim ben, nasıl iğrenç bir yer burası? Görüyorum ancak gözlerim açık mı kapalı mı, bilmiyorum. Hissettiklerimi gördüğümü mü düşünüyorum yoksa gördüklerimi mi hissediyorum sadece? Üstüm kana bulanmış. Her tarafım ismini dahi bilmediğim iğrenç bir sıvı içerisinde. Derimin her katmanına sinmiş bir koku var, beynimi bulandırıyor. Parmaklarımı açıyorum. Elim, o iğrenç mi iğrenç yapışık sıvıdan ötürü, sıcacık bir kana susamış yarasanın kanadı gibi gözüküyor.

Uğultular duyuyorum, daha önce duymadığım cümleler kullanılıyor. Nereden geldiklerini kestiremiyorum. Etrafım zifiri karanlık ya da ruhum bedenimi sarmış. Karanlığımdaki odağım gelen seslere kayıyor, en az deşilmiş bir vücut kadar kesik seslere... Nasıl geldiğimi bile hatırlamadığım o yerde, kendi pisliğimde boğulurken dinlemekten alıkoyamıyorum kendimi. Tanıdık bir kadın sesi, yürekte gelen sakin çığlıklar atıyor. Sen... Kes... Tanrı... Hayır. Bir ses daha var gittikçe yaklaşan, hırıltılı. Bu kişi her kimse, o kadar gırtlaktan konuşuyor ki tüm iç organlarının gırtlığına dayandığını düşünmeme vesile oluyor. Konuştuğu dili anlamıyorum ama cehennem dili olduğunu anımsıyorum. Belli etmeseler de ikisi de biliyor burada olduğumu, neden bir hamlede bulunmuyorlar o zaman? İlk adımı benden mi bekliyorlar? Korkarım ki ben. Çıkarmayın beni buradan. Son anda hatırlıyorum, çıksam da çıkmasam da ölümü tadacağımı.

Henüz yaşamamışken ölümün kapanları tuzak kuruyor beynime. O an, sivri ve soğuk metalin cehennemden daha sıcak akan kanımla buluştuğunu hissediyorum. Çıglık... Yavaş yavaş ruhumda hissediyorum kötülüğün bıraktığı o acıyı. Bir kez daha giriyor ve bir kez daha... Zamanın tersine döndüğünü fark ediyorum. Son duyduğum ise fıskıran kanların çıkardığı şırıltı oluyor.

Gözlerimi açtığımda hiç görmediğim bir bedenin kollarında ağlıyordum. Asla hatırlamayacağım bir kokusu vardı. Ne kendimi kontrol edebiliyordum ne de ağlarken gözlerimden akan kanı. “Tamam.” dedi, “Hadi gel bakalım.” Nereye götürüyorsunuz yine beni? Beni yavaşça birine yaklaştırıp yanak yanağa getirdi. Teni, en buzdan sandığınız kalbi bile üşütecek kadar soğuktu; konuşmuyordu. Kokusu önce burnuma sonra ruhuma değdi. O kadın... Evet, o kadın “anne” kokuyordu. Ben kokusunu ciğerimin en güzel köşesine kaldırırken gözünden buz gibi tenine akan sıcak kan, ikimizin de yanağına sonsuzluk izi bırakmıştı. İşte ben böyle doğmuştum.

MERDİVEN

KARANLIĞIN FISILTISI

Umut Furkan Çakır

Gecenin örtüsünde saklı bir çılglık,
Rüzgârın sessizliğinde yankılanır,
Gölgeler arasında kaybolur bir ışık,
Kaderin pençesinde hayat savrulur durur.

Eski duvarlar arasında yankı,
Soğuk taşlara dökülen kan izi,
Zamanın unuttuğu bir lanet sanki,
Ruhlar dolanır, sonsuz gecede bizimle.

Kalpte bir hançer, aklın derinliklerinde,
Karanlık sırlar, gözlerin ardında saklı,
Bu dünya bir rüya, belki de kâbus içinde,
Yıkık düşlerin gölgesinde kaybolduk biz de.

Gecenin derinliklerinde yankı,
Karanlık çılgınlıklar kulaklarda,
Unutulmuş bir aşkın mezarında,
Ruhlar sessizce çürürken biz kaldık yarıda.

MİSAFİR SALONU

**YÖNETMEN/SENARİST
MELODİ TÖZÜM**

**Söyleşiyi Hazırlayan:
Defne Karadağ**

Şatomuzun misafir salonunda 'korku türü' hakkında konuşacağımız başarılı, yaratıcı, azimli genç bir kadın senarist- yönetmeni ağırlyyoruz: Sevgili Melodi Tözüm'ü. Teklifimi kırmayıp konuğumuz olmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Şatomuza hoş geldiniz.

- Konservatuvar tiyatro bölümünde oyunculuk eğitimi almış, sevilen dizi ve filmlerde oyunculuk yapmış biri olarak korku projeleri ile de dikkat çekiyorsunuz. Peki, korku türünde sizi cezbeden nedir?

İlk korku projem 2013 yılındaydı. Aslında kariyerimin sadece üçte biri korku filmlerinden oluşuyor. Ama bu tabii ki bilinçli bir tercih. Korku türünde çalışmayı, izleyicileri korkutmanın ve germenin yollarını keşfetmeyi keyifli buluyorum. Korku filmleri, belirli teknikler ve estetikler gerektirir. Bu türde uzmanlaşarak bu teknikleri ustalaştırabilir ve kendi özgün tarzınızı yaratabilirsiniz. Bu tür, diğer türlere göre daha fazla yaratıcı özgürlük sunuyor. Korku türünde deneysel teknikler kullanmayı seviyorum. Karanlık ve rahatsız edici hikâyeleri anlatmayı tercih ediyorum. Korku filmleri bu tür hikâyeleri anlatmak için ideal bir ortam sunuyor. İnsan psikolojisini ve korkularını keşfetmek için harika bir araç.

- Farklı türlerdeki film ve dizilerin yanında; Siccin, Üç Harfliler serisi ve Gulyabani gibi korku yapımlarında yardımcı yönetmenlik yaptınız. Mekân seçiminden oyuncu seçimine kadar korku yapımlarını diğer yapımlardan ayıran en keskin farklar nedir sizce?

Korku filmlerinde mekân ve karakter seçimi, izleyicilerde gerilim, korku ve ürperti duygularını uyandırmak için çok önemlidir.

Mekân, izleyicilerde belirsizlik ve tedirginlik duygusu yaratmalıdır. Bu amaçla karanlık ormanlar, terk edilmiş binalar, eski konaklar, mezarlıklar gibi mekânlar kullanılabilir. Mekân, izleyicilerin kendilerini hikâyenin içinde hissedebilecekleri kadar gerçekçi olmalıdır. Bu amaçla gerçek mekanlar tercih edilebilir veya stüdyoda titiz bir şekilde tasarlanmış mekânlar kullanılabilir.

Karakter seçiminde ise ana karakterler, izleyicilerin kendilerini özdeşleştirebilecekleri kadar zayıf ve savunmasız olmalıdır. Bu sayede izleyiciler karakterlerin başına gelenlere daha çok üzülür ve korkar.

Kötü karakterler, izleyicilerde korku ve merak uyandıracak kadar gizemli ve tehlikeli olmalıdır. Bu amaçla bilinmeyen geçmişe veya doğaüstü güçlere sahip karakterler kullanılabilir. Tüm karakterler, izleyicilerin inanabilecekleri kadar inandırıcı olmalıdır. Ayrıca iyi oyuncular seçilmeli ve karakterlerin duyguları ve motivasyonları izleyiciye net bir şekilde aktarılmalıdır. Doğru oyuncuyu bulmak için zaman ayırmak önemlidir. Oyuncunun rolün gerektirdiği fiziksel özelliklere, duygusal derinliği ve nüansı ifade edebilecek oyunculuk yeteneğine sahip olması gerekir. Yalnızca yeteneğe değil, aynı zamanda kişiliğine ve ekip uyumuna da dikkat edilmelidir. Oyuncu seçiminde birçok faktör göz önünde bulundurulmalıdır. Doğru oyuncuyu bulmak, filmin başarısı için en önemli unsurlardan biridir.

- Ülkemizde korku yapımlarının “cin” teması üzerinden ilerlemesinin ve bu temadaki yapımların çoğalmasının sebebi nedir sizce?

Türkiye’de cinli korku filmlerinin salonlara egemen olmasının arkasında yatan tek bir sebepten bahsetmek zor. Bu yükseliş, kültürel ve dini faktörler, sinematografik gelişmeler, pazarlama stratejileri, başarılı örnekler ve izleyicilerin farklı türlere açık olması gibi birçok faktörün bir araya gelmesiyle açıklanabilir. Materyalist dünyadan kaçış ve maneviyata dönüş arayışı, doğaüstü ve metafiziksel unsurlara sahip cinli korku filmlerine olan ilgiyi artırıyor olabilir.

- **Türk seyircisinin korku yapımlarına yaklaşımı hakkında ne düşünüyorsunuz?**

Türk seyircisinin korku filmlerine karşı yaklaşımı karmaşık ve çok yönlü. Bir yandan korku türüne büyük bir ilgi var. Gişede yüksek hasılat yapan Siccîn, Üç Harfliler gibi korku filmlerinin olması ve Türk yapımı korku filmlerinin de son yıllarda artması bunu gösteriyor. Ancak bu ilginin yanında, bir de tereddüt ve çekince var. Birçok Türk izleyici, korku filmlerinin çok ürkütücü veya şiddetli olduğunu düşünüyor. Ayrıca bazı izleyiciler bu tür filmlerden rahatsız olabiliyor. Tüm faktörlere rağmen, Türk seyircisinin korku filmlerine olan ilgisi her geçen gün artıyor. Bu artan ilgi, Türk yapımı korku filmlerinin de daha kaliteli ve özgün hâle gelmesini sağlıyor. Türk yapımı korku filmlerinin uluslararası alanda da daha fazla başarı elde edeceğini düşünüyorum.

- **Ülkemizdeki korku yapımlarının ilham aldığı birçok kaynak var. Peki, siz korku yapımlarınız için nelerden ilham alıyorsunuz?**

Türkiye, korku filmleri için ilham kaynağı olabilecek çok sayıda efsaneye, peri masalına ve batıl inançlara sahip. Türk korku filmlerinde kullanılan korku öğelerinin büyük ölçüde Türk mitlerinden yararlandığını söyleyebiliriz. Türk mitolojisi, zengin ve çeşitli bir korku unsuru kaynağı. Bu unsurlar, filmlere özgünlük, derinlik ve gerilim katar. Türk korku sinemasının Türk mitlerinden daha da fazla yararlanarak daha özgün ve etkili filmler üretebileceğine inanıyorum. Bu filmler hem Türk izleyicilerinin hem de uluslararası izleyicilerin ilgisini çekecektir.

Biz ise kendi filmlerimizde; cinler, karanlık ormanlar, eski konaklar, dini öğeler, psikolojik korku ve gerçek olaylardan ilham almayı tercih ediyoruz.

- Her disiplinde hassasiyet gerektiren konular vardır. Peki, yerli korku sineması için konuşacak olursak hangi konuda hassas olması gerekir yapımcıların?

Türk korku filmlerinde ‘dini semboller’ hassas bir konudur. Bu semboller, korku ve gerilim yaratmak, hikâyeye derinlik katmak veya karakterlerin manevi mücadelelerini tasvir etmek için kullanılabilir. Ancak, dini sembollerin saygısızca veya yanlış kullanımı, izleyicilerde rahatsızlık ve tepki uyandırabilir. Bu nedenle, filmler bu sembolleri kullanırken dikkatli olmalı ve inanç sahiplerinin duygularını göz önünde bulundurmalıdır.

Kişisel görüşüm: Dini sembollerin Türk korku filmlerinde kullanılmasının temkinli bir şekilde yapılması gerektiğine inanıyorum. Bu sembollerin gücü ve önemi göz ardı edilemez.

Bu nedenle, filmler bu sembolleri saygılı ve sorumlu bir şekilde kullanmalıdır. Ayrıca, filmlerin dinî sembollerin farklı yorumlarını sunması ve izleyicilere bu sembollerin kullanımıyla ilgili bilgi vermesi faydalı olacaktır. Bununla birlikte, her filmin kendine özgü olduğunu ve dinî sembollerin kullanımının her film için farklı bir değerlendirme gerektirdiğini unutmamak önemlidir.

- Üç Harfliler serisinin son filmi olan “Üç Harfliler: Nazar” filmi hem yazdınız hem de yönettiniz. Bu başarılı filmin fikirden yapıma dönüşme hikâyesini anlatır mısınız bize?

İstismar gibi önemli bir soruna değinerek bu konuda farkındalık yaratmaya çalıştık. İzleyicilere sorunun ne kadar yaygın olduğunu ve ne kadar zarar verici olduğunu göstermek istedik.

İstismarla mücadele gibi önemli bir konuya değinen bir film yapmak çok zor iş. Konuyu araştırmak, mağdurlara saygı göstermek ve izleyicilere dokunacak bir hikâye yaratmak için çok çalıştım.

İzleyicilere sorunun ne kadar yaygın ve zarar verici olduğunu göstermek istedik. Etkili bir film, izleyicilerin sorunu daha iyi anlamalarına ve çözüm için harekete geçmelerine yardımcı oluyor.

Filmimizin izleyicilerini bu konuda konuşmaya ve mağdurlara yardım etmeye teşvik edeceğini umuyorum. Dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye yardımcı olmak bile gurur verici. Sadece korkutmakla kalmayıp aynı zamanda izleyiciyi düşünmeye ve sorgulamaya da teşvik ettik. Bunu filmimizin işlediği tema, karakterlerin yaşadığı deneyimler ve filmin sonu ile sağladık. Toplumdaki bazı sorunlara ve korkulara dikkat çektik. Korku filmi deyip geçemeyecekleri sanatsal değer taşıyan bir film yapmaya çalıştık. Orijinal, yaratıcı olmak ve izleyiciyi şaşırtacak, korkutacak yeni fikirler bulmak çok önemliydi. Başarılı bir korku filmi yapmak için teknik becerilere, sanatsal vizyona ve yaratıcılığa ihtiyaç vardır. Bunu başardığımızı düşünüyorum. Korku filmi çekmek zor bir iş. Birçok zorluğun üstesinden gelerek elimizden geleni ardımıza koymadığımız bir film çektik diyebilirim.

- Tiyatro bölümünde oyunculuk eğitimi almış bir senarist- yönetmen olarak korku türünde bir oyun yazıp yönetmeyi düşünüyor musunuz?

'Korku türünde' karakterlerin psikolojisi büyük önem taşır. Aldığım tiyatro eğitimi; insan psikolojisi hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmamı sağladı. Işık, ses, dekor gibi unsurları kullanarak, korkutucu ve gerilim dolu bir atmosfer yaratılabilir. Seyirciyle doğrudan etkileşim kurma alıştırmaları yapmış bir yönetmen olarak korku oyununda seyirciyi daha iyi yönetebileceğimi ve korkuyu daha etkili bir şekilde iletebileceğimi düşünüyorum. Birçok avantajla birlikte, yaratıcılığımı ve ifade yeteneğimi de geliştirerek özgün ve etkileyici korku oyunları ortaya çıkarabilirim.

- Bu türe ilgi duyup korku edebiyatı konuşmamak olmaz: en sevdiğiniz korku yazarlarını ve eserlerini merak ediyoruz.

Korku edebiyatının babası olarak kabul edilen, kısa öyküleriyle psikolojik gerilimi zirveye taşıyan yazar Edgar Allan Poe ve "Kızıl Ölümün Maskesi", "Cask of Amontillado", "The Raven" gibi eserleri, sadece bana değil birçok yönetmene ilham vermiştir.

Kozmik korkunun en büyük ustalarından biri olan, Cthulhu Mitolojisi ile okurları başka boyutlara taşıyan yazar H.P. Lovecraft ve eserleri: "The Call of Cthulhu" ve "The Colour Out of Space".

Romanlarıyla sadece beni değil milyonlarca okuyucuyu etkileyen, çağımızın en başarılı korku yazarlarından biri olan Stephen King. "Carrie", "The Shining" ve "It" gibi eserleri... Bu eserler sinemaya uyarlanan en başarılı korku filmleri arasında yer alıyor.

"The Haunting of Hill House" ve "We Have Always Lived in the Castle" gibi eserleriyle okurlarını ürkütmeyi başaran, psikolojik gerilimin ustası Shirley Jackson,

Vampir romanlarıyla tanınmış, "Vampir Lestat" serisiyle gotik korku edebiyatına yeni bir soluk getiren yazar Anne Rice,

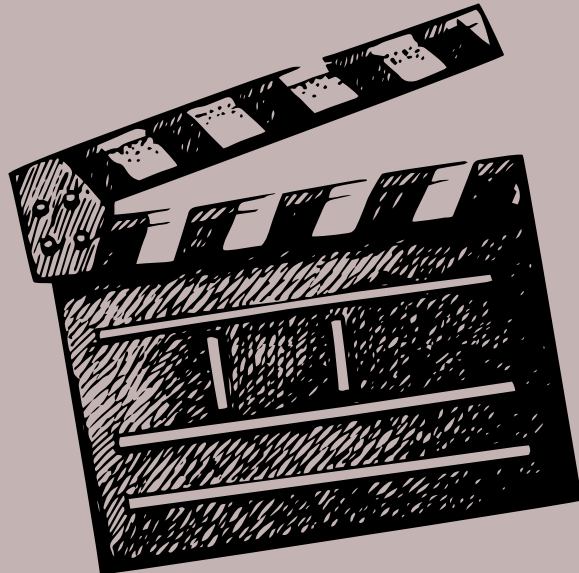
Fantastik ve korku türlerinin başarılı bir karışımını yaratan, "Coraline" ve "The Sandman" gibi eserleriyle geniş bir hayran kitlesine ulaşan Neil Gaiman.

Korku edebiyatı, sinema dünyası için zengin bir ilham kaynağı. Yukarıda bahsettiğim yazarlar ve eserler, sadece bir başlangıç noktası. Her yönetmen, kendi tarzına ve ilgi alanlarına göre farklı yazarlardan etkilenebilir.

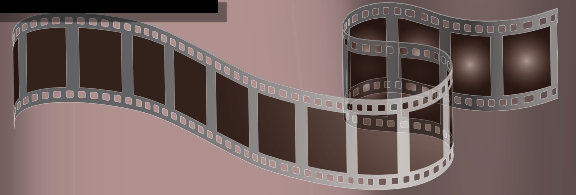
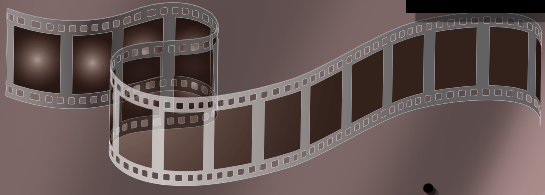
- **Söyleşimizin sonuna gelmişken dünya sinemasından hayranı olduğunuz yönetmen\ senaristleri ve korku yapımlarını bizimle paylaşır mısınız?**

"Psycho", "Vertigo" ve "The Birds" gibi klasik filmlerle korku sinemasına büyük katkılar yapan Alfred Hitchcock'ın filmlerindeki gerilim ve atmosfer yaratma yeteneğine hayranım. Sonra, "The Shining", "The Exorcist" ve "A Clockwork Orange" gibi filmlerle izleyicilerin zihnine kazınan korku filmlerine imza atan Stanley Kubrick'in filmlerindeki görsel estetik ve psikolojik derinlik beni çok etkiler.

"Saw", "Insidious" ve "The Conjuring" gibi filmlerle modern korku sinemasının önemli isimlerinden biri hâline gelen James Wan'ın filmlerindeki 'jump scare'ler ve gerilim yaratma yeteneği çok başarılı. Ve son olarak Ari Aster... "Hereditary" ve "Midsommar" gibi filmlerle folk horror türünü yeniden canlandıran bir yönetmen. Filmlerinde yarattığı atmosfer ve karakterlerin psikolojisini derinlemesine ele alma yeteneği beni çok etkiliyor.

PENCERE

THE WICKER MAN ve FOLK HORROR

Arda Dinçer

Folk Horror veya dilimizdeki adıyla “Folklorik Korku”yu kısaca: kaynağını genellikle dinsel motiflerden, yerel halkın inanışlarından, mitlerden ve efsanelerden alan bir alt tür olarak tanımlayabiliriz. Bu türdeki filmlerde ilk dikkatimizi çeken özellik, korku ögesinin şekilsiz yaratıklardan veya ekrana fırlayan zombilerden değil de bizzat yerel inançların ete kemiğe bürünmüş hâllerinden doğmasıdır. 15 ve 17. yüzyılları arasında Avrupa’da ortaya çıkan cadı avlarını, İngiliz folklorundaki orman perilerini, hatta bizim kültürümüze daha yakın olan cinli, şeytanlı hikâyeleri konu alan filmler, bu türe birer örnek olarak gösterilebilir.

Bu türdeki filmlerde mekân, genellikle hem coğrafi hem de sosyal olarak izole edilmiştir. Bu mekânlarda genellikle büyücülük, ahlaki ikilemler, ritüeller, batıl inançlar ve insan doğasının karanlık tarafları gibi unsurları görmek mümkündür. Folklorik Korku için genellikle eski ile yeni arasındaki çatışmayı merkeze alır desek pek de yanlış olmaz. Hatta türün modern örneklerinde bu çatışma, bilim ile din arasındaki ayrımlara kadar kaymıştır. İzlediğiniz filmdeki olaylar, yıllardır anlatılagelen tuhaf hikâyelerin gerçekliğine dair birer delil midir yoksa sadece karakterlerin hezeyanlarından mı ibarettir? Genellikle bu tarz sorular, türün iyi yapılmış örneklerinde cevapsız kalır, neyin gerçek, neyin hayal ürünü olduğu ise seyircinin kararına bırakılır.

1972 yapımı “The Wicker Man” filmi, Summerisle isimli bir İskoçya adasında geçiyor. Hikâye, koyu bir Hristiyan olarak resmedilen Neil Howie isminde bir polis memurunun, kayıp bir kızın ihbarı üzerine medeniyetten tamamıyla izole edilmiş olan bu adaya yaptığı yolculuğu konu alıyor.

Adaya ilk ayak bastığı andan itibaren yerlilerin tuhaf, saldırgan tavırlarıyla karşılaşan Neil, neredeyse film boyunca adadaki kimseden maalesef doğru dürüst bir bilgi edinemiyor. Sonrasında ise ana karakterimiz Neil, ada sakinlerinin Hristiyanlıktan oldukça uzak yaşadıklarını ve antik pagan tanrılarına taptıklarını keşfediyor. Burada asıl ilginç olan şey, filmde kullanılan müziklerle yaşanan olayların tezatlığı olsa gerek. İlk başta yaratılan atmosfer, hiç de korku filmine benzemiyor, ada sakinleri mutlu mutlu tavernalarda şarkılar söylüyorlar, ayrıca hikâyenin büyük bir kısmı de gündüz vaktinde geçiyor. Buna ek olarak film boyunca, arka planda o kadar neşeli İskoç ezgileri çalıyor ki biz seyirci olarak sürekli bu insanların o kadar da kötücül olmadıklarına kendimizi inandırmaya çalışıyoruz. Mesela bir sahnede tamamen çıplak bir şekilde ateşin etrafında dans eden genç kızlar görülüyor, bunun dışında okulda öğretilen şeyler ise modern bilimden oldukça uzakta. Bir noktada seyirci olarak biz anlıyoruz ki bu adanın günümüz dünyasıyla uzaktan yakından bir alakası yok, her şeyiyle sanki antik pagan dönemlerinden kopup gelmiş gibi.

Adayı derinlemesine araştırdıkça Howie'nin, Summerisle sakinlerinin doğayı ve bereketi kutlayan tuhaf pagan ritüelleri karşısında daha da karamsarlığa kapıldığını görüyoruz. Daha sonra ise bulduğu tüm izler onu adanın lideri olan Lord Summerisle'a götürüyor. Burada ise adanın ilk başta Lord Summerisle'ın büyükbabası tarafından satın alındığını öğreniyoruz. Bir Viktoryen dönemi bilim insanı olan bu adam, adanın coğrafi potansiyelini keşfedip adayı adeta çeşitli egzotik meyvelerin yetiştiği bir cennete dönüştürmüş. Fakat nesiller ilerledikçe ada sakinlerinin Hristiyanlık inancı kaybolmuş. En sonunda bu insanlar zamanla adadaki bolluk ve bereketin kadim tanrılardan geldiğine dair dogmatik bir inanca sahip olmuşlar.

Bu yazıyı okuyanlar arasında henüz filmi izlemeyenler olabileceği için, hikâyenin sonunu çok da açıklamayacağım çünkü "The Wicker Man" sinema tarihinde tartışmasız en çarpıcı ve etkili sonlardan birine sahip. Çıktığı yılda pek de başarı elde edemeyen filmin üzerinden ancak yıllar geçtikten sonra gerçek değeri anlaşılmış. Eğer antik inanışlar, tarikatlar, kültler gibi konulara ilgi duyuyorsanız "The Wicker Man" muhtemelen bu konuda çekilmiş en iyi filmlerden biri.

Folk Horror türünde başka filmlere de değinerek yazıyı bitirmek istiyorum. Örneğin 2019 yapımı Midsommar filmi çekildiği mekân ve konusu itibariyle adeta The Wicker Man'in modern bir versiyonu gibi.

Aynı şekilde 2015 yapımı The Witch filmi de New England'da geçen bir cadılık hikâyesini konu alıyor. Eğer benzer temaları işleyen fakat nispeten farklı bir kültüre ait bir şeyler izlemek isterseniz Güney Kore'de çekilmiş The Wailing filmine de göz atabilirsiniz.

KORIDOR

ALP ATABAY
Snowy Owl

ÖZLEM MEHDER

Red Flag

KÜTÜPHANE

KORKU EDEBİYATI'NDA OLAY ÖRGÜSÜ

-1-

Faruk Başol

ŞATO'NUN KÜTÜPHANESİNDEN

Murat Keklik

KORKU EDEBİYATI'NDA OLAY ÖRGÜSÜ

-1-

Faruk Başol

'Korku Edebiyatı' serimizin ilk yazısında, bu türü diğerlerinden ayıran farklılıkların üstünde durmuş, ikinci sayıda da bu edebiyatın en önemli anti-karakteri 'Canavarlara' değinmiştik. Bu ve gelecek sayıda ise türün en önemli ögesi olan "olay örgüsünü" işleyeceğiz.

Okur; bir öykü, roman ya da senaryoya "Konusu güzel." tepkisi veriyorsa büyük ölçüde kastettiği şey, hikâyenin omurgasını oluşturan 'Olay Örgüsü'dür. Yani olayların birbirine nedensellik bağıyla iyi bağlanmış olması okuru cezbetmiştir. Tabii bunu yaparken aynı zamanda hikâyenin merak uyandırması da gerekir. Korku Edebiyatı'nda ise aynı olay örgüleri sıkça tekrarlanmasıyla bilinir. Ara sıra çok özgün hikâyelerle karşılaşsak da merak yerini çoğu zaman dehşete ve grotesk sahnelere bırakır. Kurgudaki değişiklikler derinde değil, genellikle yüzeyde yaşanır.

Söz gelimi, okuduğumuz bir hayalet hikâyesi ise hikâyenin başındaki korkutucu unsurun, hikâyenin finaline geldiğinde söyleyemediği ya da tamamlayamadığı bir şeyi olan ve hayattayken büyük acılar çekmiş birine ait olduğu anlaşılır. Hikâye, dramatik bir tonla bitecekse bu büyük ihtimalle bir kız çocuğudur. Gerilimli bir final istiyorsak da karşımızda intikam isteyen birinin ruhu vardır. Bu konu size tanıdık gelmiş olabilir. Korku hikâyelerinin olay örgüleri oldukça öngörülebilirdir. Gelgelelim tahmin edilebilirlik, okurun ilgisini azaltmaz.

Birbiri ardına çakan şimşekler, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, tekinsiz ve terk edilmiş bir şato, bir yanıp bir sönen ışıklar okuru hoşça gıdıklamaya devam eder. Bunun sebeplerinden biri, Korku Edebiyatı'nın sıkça tekrarlanan iki olay örgüsünde gizlidir. Noël Carroll'un *Karmaşık Keşif* ve *Kibirli* adını verdiği bu iki olay örgüsü, kombinasyonları da düşünüldüğünde Korku Edebiyatı'nın derin kurgusunu büyük oranda açık etmektedir. Şimdi *Karmaşık Keşif*'e bakalım.

1.Karmaşık Keşif

Bu olay örgüsü, Açılış-Keşif-Doğrulama ve Yüzleşme olmak üzere genellikle dört aşamadan oluşur. Açılış kısmında, Canavarın varlığı hikâyenin başında okura gösterilir. (Canavarın ne anlama gelip neleri kapsadığına daha önceki yazımda değinmişim. Bknz: Korku Edebiyatı'nın Vazgeçilmez Antagonisti: Canavarlar ve Özellikleri) Mesela: Canavar sıradan birini öldürür ya da bir şey canavarı uyandırır. Keşif kısmında ise karakterlerden biri, canavarın varlığını keşfeder. Bu kısım, okurun hikâyede en çok zevk aldığı yerlerden biridir. Sadece okurun bildiği gerçek, artık karakterlerden biri tarafından da bilinmektedir. Fakat canavarı sadece bir karakterin bilmesi yetmez. Kahramanın, bu şok edici bilgiyi başka bir karaktere anlatması ve çok daha önemlisi onu ikna etmesi gerekir. Yani sıra, Doğrulama'dadır. Bu bölümde hikâyenin gerilimi artar. Evinin hayaletli olduğunu fark eden kadın, ne kadar uğraşırsa uğraşsın eşini bu gerçeğe ikna edemez. Hatta adam, eşinin deli olduğunu ve tedavi görmesi gerektiğini düşünür. Ya da kayıplara karışan hastasının kaybolmadan önce yurt arkadaşları hakkında yaptığı cadı iddialarını hatırlayıp polise giden psikiyatrist, polis alaycı sorusuyla karşılaşır:

-Cadılara mı inanıyorsunuz doktor?

-Hayır, ama insanların suç işlemek için organize olduklarına ve adına da büyü dediklerine inanıyorum.

Her ne kadar korku hikâyesinden ziyade film olsa da *Suspiria*(2018)'da ortalarda geçen bu diyalog, hikâyenin şu anda keşifle doğrulama arasındaki kısmında olduğunu gösteren iyi bir detaydır. *Keşif ile Doğrulama* arasındaki süre ne kadar artarsa hikâyenin gerilimi de o kadar artar. Ne doktor ne de polis, cadıların varlığına hemen ikna olmamalıdır. Doğrulama kısmı gerçekleştiğinde yani cadıların varlığı ve yaptığı kötülükler hem doktor hem de polis tarafından öğrenildiğinde, sıra onlardan kurtulmaya ve onları yok etmeye gelir. Böylece hikâyenin final aşaması, *Yüzleşme* başlar. *Yüzleşme*, kahramanla antagonistin finalde son kez karşı karşıya gelmesidir. Bu sahnede ya Canavar onları yok eder, ya onlar Canavarı... Bazen de Canavar tamamen yok edilmese bile bir sonraki devam kitabına kadar kahraman ve arkadaşları ondan kurtulurlar.

Karmaşık Keşif olay örgüsü, dört aşamadan oluşup bu sıralamayı takip etmek zorunda değildir. Aşamalar eksilip sıralama değişebilir. Mesela, gece yarısı evine giden bir gencin vampirle karşılaşip ondan kurtulmaya çalışması *Açılış-Yüzleşme* ya da sadece *Yüzleşme*'den oluşacakken uzaydan gelen dev böceklerin dünyaya saldırdığını bildiren bir haber bülteniyle başlayan kozmik korku hikâyesinin olay örgüsü, *Doğrulama-Yüzleşme*'den oluşacaktır. Dünya'ya uzaylıların saldırması daha en başta tüm dünya tarafından öğrenilmiştir, keşif aşamasına gerek yoktur. Canavarın varlığının keşifle başladığı bir hikâye ise Keşif-Doğrulama-Yüzleşme ya da Keşif-Yüzleşme olabilir.

Şimdiye kadar okuduğunuz ya da izlediğiniz korku eserlerini bu bağlamda düşündüğünüzde birçoğunun Karmaşık Keşif olay örgüsünü kullandığını ve aslında tek bir konuyu, -bu hayatta bilmediğiniz şeyler var- anlattığını görebilirsiniz.

KAYNAKÇA

Noël Carroll. Korkunun Felsefesi veya Kalbin Paradoksları

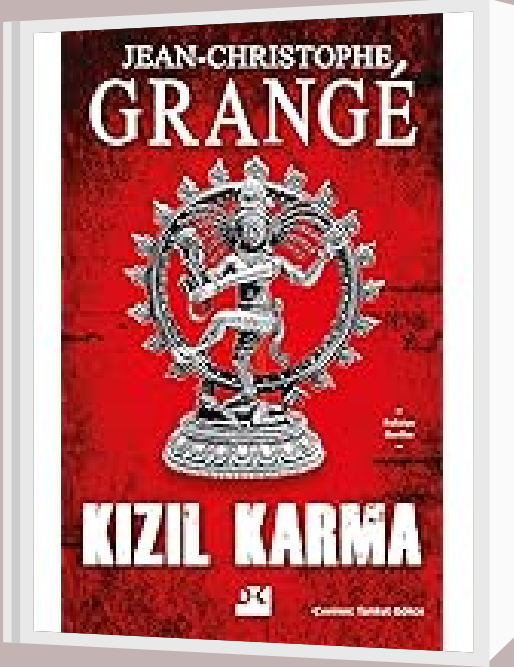
Sophie Anne Caroline Herbergs. Horror Gore and Horror Tales: an Investigation of

Noël Carroll's Narrative Logic of Horror and the Role of Spectacle in the Narrative.

ŞATO'NUN KÜTÜPHANESİ'NDEN

Murat Keklik

JEAN CHRISTOPH GRANGE - KIZIL KARMA

Dünya edebiyatının başarılı korku-gerilim yazarları arasında yerini alan Jean-Christophe Grangé'nin "Kızıl Karma"sı, yazarın gerilim ve suç romanları konusundaki yeteneğini bir kez daha sergilediği etkileyici bir eseri. Grangé'nin romanlarında sıkça karşılaştığımız karanlık atmosferi ve karmaşık karakter analizini bu kitapta da sonuna kadar görüyoruz. Dedektiflerle olayı çözmek, suçluların irkilmelerine şahit olmak istiyorsanız Grange tam size göre. Polisiye severlerin de sıklıkla takip ettiği yazarlardan biri olan Grange, benim de yakından takip ettiğim, okuduğum ve zihnimi derinden etkileyen kitaplarıyla vazgeçilmezimdir.

Romana gelecek olursak cinayetleri çözmekle görevli bir dedektifin başından geçen olayları merkezine alıyor. Dedektif, cinayetlerin ardında karmaşık bir motivasyon ve gizem olduğunu fark edince derin bir araştırmaya sürükleniyor. Kitap, okuyucuyu sadece suçun ve cinayetlerin ötesine geçmeye zorlayarak aynı zamanda insan doğasının karanlık yönlerini de sorgulamasını sağlıyor.

STEPHEN KING - PERİ MASALI

Dünya edebiyatında korku romanları deyince akla ilk gelen isimlerin başında sayılan Stephen King'in 2022'de yayımlanan Peri Masalı romanı oldukça ilgi görmüş bir romandır. Türkiye'de bu romanla ilgili küçük bir etkinlik de yapılmıştı: Yayımlayacak yayınevi Instagram'dan isimler önermişti. En çok oyu alan Peri Masalı ismi seçilerek Türkiye'de bu isimle yayımlanmasına karar verilmişti.

Stephen King'in "Peri Masalı" (Fairy Tale), usta yazarın fantastik unsurları ve derin karakter analizini bir araya getirdiği etkileyici romanı. 2022'de yayımlanan bu eser, King'in alışılmış korku temalarının dışına çıkarak, tamamen yeni bir fantastik evren yaratma cesaretini gösteriyor.

King, bizi her zaman korkutmayı başaran bir yazar olmayı başarıyor. Bu yeteneğini polisiyeyle de birleştirdince nerede olduğumuzu şaşırıp kendimizi olayın içinde bulmamızı sağlıyor. Bu kitabında da kahramanımızın başından geçenlerle irkiliyor, fantastik öğelerle süslü bir dünyada kendimizi olayları yaşarken buluyoruz.

Roman, genç bir adam olan Charlie Reade'in etrafında gelişen olayları anlatıyor. Charlie, ailesinin yaşadığı trajediler ve zor koşulların ardından, gizemli bir dünya olan "Kara Kapı"yı keşfediyor. Bu paralel evren, hem macera hem de tehlike dolu bir yer olarak karşımıza çıkıyor. King, burada klasik peri masalı unsurlarını modern bir şekilde harmanlayarak, okuyucularına hem tanıdık hem de özgün bir fantastik deneyim sunuyor.

Usta yazar, bu kitabında da kaleminin o ürpertici tadını okura hissettirerek bizi kendine hayran bırakmayı başarıyor.

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU-TANRILARIN ALFABESİ

Türk fantastik yazarlar çok az bilinse de Türk yazarlar arasında çok iyi kalemler vardır. Bunlardan biri de Barış Müstecaplıoğlu'dur. Yazdığı fantastik romanlarla, fantastik dünyalarla Türk Edebiyatın'da da fantastik roman türünün gelişmesine katkıda bulunmuş ve bunu da başarmıştır. Tanrıların Alfabetesi romanı da bunlardan biridir.

Barış Müstecaplıoğlu'nun "Tanrıların Alfabetesi" adlı romanı, yazarın fantastik ve bilim kurgu unsurlarını bir araya getirerek oluşturduğu etkileyici bir eser. 2009 yılında yayımlanan bu kitap, derin bir kurgusal evren ve zengin bir anlatım dili ile dikkat çekiyor.

Roman, eski çağlardan kalma bir alfabenin etrafında gelişen olayları konu alıyor. Bu alfabenin, tanrılar ve mitolojik varlıkların sırlarını içerdiği iddiasıyla başlıyor ve bu gizemin çözülmesi için yapılan keşifler ve mücadeleler anlatılıyor. Müstecaplıoğlu, eserde tarih, mitoloji ve felsefeyi harmanlayarak, okuyucularını hem entelektüel hem de heyecanlı bir yolculuğa çıkarıyor. Bu tarz kurgular, kendini soluksuz okutan ve hiç bitmesin istenilen, bittiğinde de zihinlerde güzel bir iz bırakan kurgular olduğundan okurların vazgeçilmezi oluyor.

BARTU BÖLÜKBAŞI-GESAR: YOKBOL BAŞLIYOR

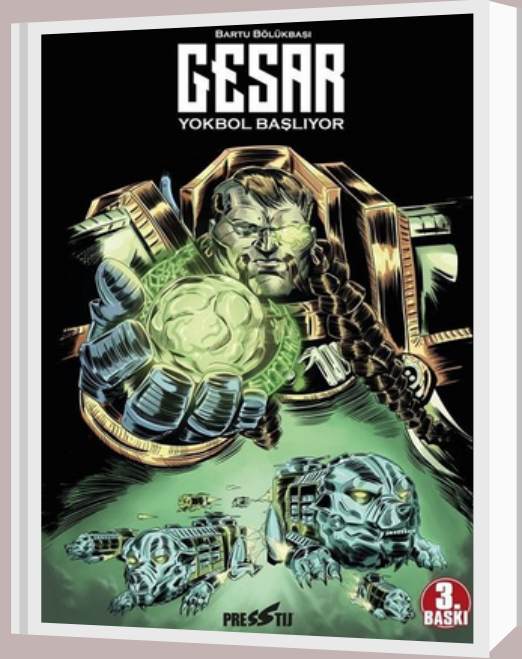
Türk mitolojisi üzerine çalışmalarıyla bilinen Bartu Bölükbaşı, eski Türk kahramanlarını ve mitolojimize dair diğer şeyleri çizdikleriyle bizlere sunan, fantastik türünde de eserler yazan yazar ve çizer olarak tanınır.

Bartu Bölükbaşı'nın "Gesar: Yokbol Başlıyor" adlı romanı, Türk edebiyatında fantastik ve bilim kurgu türlerinde ilginç bir örnek olarak öne çıkıyor. 2021 yılında yayımlanan bu eser, yaratıcı kurgusu ve zengin dünyası ile dikkat çekiyor.

Roman, Gesar adlı kurgusal bir evrende geçiyor ve bu dünyada yaşanan olayları merkezine alıyor. Gesar, hem fantastik öğeler hem de bilim kurgu unsurlarıyla harmanlanmış bir evren olarak tasvir ediliyor.

Gesar, hem fantastik öğeler hem de bilim kurgu unsurlarıyla harmanlanmış bir evren olarak tasvir ediliyor. Bölükbaşı, bu evrenin derinliklerine inerek okuyucularını sıra dışı bir maceranın içine çekiyor. Karakterler arasındaki ilişkiler ve yaşadıkları içsel çatışmalar, romanın derinliğini artırıyor.

Fantastik roman severler, Türk edebiyatındaki en güzel fantastik roman örneklerinden biri olan bu romana kesinlikle şans vermeliler.

LEVENT ASLAN-KARANLIĞIN GÖZLERİ

Levent Aslan'ın "Karanlığın Gözleri" adlı romanı, 2022 yılında yayımlanan ve gerilim ile korku unsurlarını başarıyla harmanlayan etkileyici bir eser.

Roman, okuyucularına psikolojik bir derinlik ve karanlık atmosferle sarıyan bir hikâyeye sunuyor. Eski bir kasabada geçen ve eski zamanların karanlık sırlarını barındıran bir olay örgüsünü merkezine alan roman: kasabaya yeni taşınan bir ailenin yaşadıkları evin geçmişiyle yüzleşmek zorunda kalmalarını konu alıyor. Ev, gölgelerle dolu bir geçmişe ve huzuru bozan esrarengiz olaylara ev sahipliği yapıyor.

Levent Aslan, "Karanlığın Gözleri"nde, gerilim ve korku unsurlarını ustalıkla işliyor.

Romanın atmosferi, okuru sürekli olarak tedirginlik içinde tutacak şekilde tasarlanmış ve olay örgüsü dikkatlice kurgulanmış. Karakterler arasındaki ilişkiler ve psikolojik çatışmalar, romanın derinliğini artırıyor ve okuyucunun karakterlerle duygusal bir bağ kurmasını sağlıyor. Okurken koltuğunuzda gerilmek istiyorsanız bu romandan başlayabilirsiniz.

MERDİVEN

FAYTONCU BAŞI

Alperen Kalıp

Karanlık bir yol vardı önünde.
Daha önce gelmiş gibiydi;
Bir tanıdıklık vardı bu kuytulukta.
Zifirilik bile görünmez oluyordu baktıkça.
Zaten tam da göremiyordu faytoncu başı.
Elinde bir meşale,
Birkaç yüzyılın ortasında bir yerde.
Ateşe kömür attı,
Ne de olsa yangın zaten vardı.
Söndürmek istemedi faytoncu başı.
Bu yol karanlık kalmamalı.
“Bu yol yanıp kül olmalı.” demek istedi, tek kalan sağ gözüyle.
Bu yol yalnızca götürdü,
Aldı onu baştan başa savurdu, toz eyledi.
Faytoncu başının içinde kalmadı,
Hasret ve de her çeşitten iyilik kırıntısı.
Bu yol kavrulmalı kor kor, savrulmalı.
“Bu yolun adı unutulmalı!” diye haykırdı, kalan son nefesiyle.
Ve öfkeyle bakarken faytoncu başının son gözü,
Kanlı budaklı damarlı.
Ne ağlıyordu ne de gülüyordu,
Ne bir zerre his ne de bir duygu kalıntısı.
Öfkeyle çatılmıştı bir kaşı.
Diğeri yoktu; yol, onu da almıştı.
Hatırlamıştı faytoncu başı,
Öfkesi bile yarım kalmıştı.

ÇATI KATI

Bünyamin Tan/ Yâ Kebîkeç!
Merve Kıymaz/ Yıldız Kapısı

Fabisad Gio 2023
Öykü Başarı Ödülü

YÂ KEBÎKEÇ!

Bünyamin Tan

Süleymaniye Kütüphanesi'nin el yazma kitaplarının çevreye yaydığı tozlu rayiha, gizemli bir hava esintisi ulaştırıyordu kütüphane çalışanının burnuna. Çalışma masasındaki lambanın titrek ışığı, eskitilmiş mobilyalarla mefruş çalışma odasına garaip bir manzara katıyordu. Kırçıl saçlı adam, ismi unutulmuş ve yılların anılarına gömülmüş el yazması eserleri dijitalleştirmekle uğraşırken İstanbul semalarındaki koyu gri bulutlar, şiddetli bir sağanağı haber veriyordu. Kütüphanenin tozlu aroması nedeniyle birkaç kez hapşırıldıktan sonra gözlerinin önünde oluşan küçük ışık toplarının sönmesini bekledi bir süre. Sonra işine kaldığı yerden devam etti.

Kütüphanenin geniş çalışma odasının asırlara uzanan hikâyesi, aharlı ve sararmış kağıtlarla birleşerek ortamda tekinsiz bir mistisizm yaratıyordu. Dışarıda ise gök gürültülü bir sağanak yağış, oluklardan süzülen damlalarının şırıltısına eşlik etsin diye çatıya ritmik vuruşlarla tuhaf bir melodi yaratıyordu.

Adam, el yazması kitapları titizlikle sıraya dizerek dijital kamerasını hazırladı. Kayıt defteri, objektifin önünde yerini alırken üst üste konan kitaplardan sızan ince bir toz tabakası, odanın içine asırların kokusunu üflüyordu. Her bir sayfanın dijitalleştirilmesi, geçmişin izlerini günümüze taşımak adına bir nevi zaman yolculuğuydu.

Ancak o gün hazırlanan kitaplardan garip bir enerji hissediyordu. İlk el yazmasını eline alır almaz altındaki kitap dikkatini çekti. Kitabın üzerindeki “Yâ Kebîkeç” yazısı, kabartma usulüyle işlenmiş küçük bir el yazmasıydı. Adam, daha önce kendisine böyle bir eser teslim edildiğini hatırlamıyordu. Bu kitap, eski bir zamanın izlerini taşıyan diğer el yazmaları gibi değildi; sanki kendi gerçekliğini yaratmış karanlık bir öykünün evrak-ı metrukesi gibi bekliyordu. Adam, eline aldığı ilk el yazmasını bırakıp dikkatini çeken bu kitabın kaydını yaparak pozlamaya karar verdi.

Dijitalleştirme işlemi başladığında, kütüphane çalışanı kitabın arka kapağındaki düğün çiçeği kabartmasını fark etti. Antik bir eserin üzerinde bu kadar detaylı ve hassas bir işçilikle işlenmiş bir figür, ona göz kırpan tekinsiz eski gizemleri çağırıyordu. Fakat henüz bunu fehmetmiş durumda değildi. Bilgisayar ekranına baktı, künye bilgilerini girdi, ardından el yazma kitabı dijitalleştirmek üzere pozlamaya başladı.

İlk varağı açtığında, kırmızı mürekkeple yazılmış tuhaf bir başlık dikkatini çekti: “Hazâ Kitâb-ı Dâstân-ı Kebîkeç.” Bu başlık ve ön kapaktaki kabartma, daha önce duyduğu ve birkaç kez de el yazmaların sonunda denk geldiği “Yâ Kebîkeç” lafzını hatırlattı ona. El yazma kitapları koruduğuna inanılan Kebîkeç ismindeki cine; bir ünlem, bir yakarış, bir seslenmeydi bu.

Kitabın varaklarını çevirdikçe mesnevi tarzında yazılmış metnin, siyah mürekkeplerinden daha siyah bir hikâyenin izini sürdüğünü fark etti. Gözüne çarptığı kadarıyla okuduğu metin ve derkenarlarda karşılaştığı koruyucu dualar, daha önce karşılaştığı şeylerden değildi. Ayrıca varaklar, tuhaf sürüngen hayvanların ve hamam böceklerinin detaylı minyatürleriyle süslenmişti. Her bir minyatür, gerçeklikten biraz uzak, korkutucu bir aura taşıyordu. Sürüngenlerin kuyrukları, sayfalar arasında gezinen gölgelerle birleşiyor; hamam böceklerinin antenleri ve bacakları varaklardan çıkıp tenine dokunacakmış gibi bir intiba uyandırıyor.

Varaklar ilerledikçe, “Hazâ Kitâb-ı Dâstân-ı Kebîkeç”te anlatılanların sadece bir hikâyeye olmadığını, Kebîkeç adlı cinin tarihte işlediği melun fiilleriyle dolu karanlık bir dünyanın kapılarını araladığını fark etti. Son varakta yer alan cin tasviri, tüm detaylarıyla gerçekliğe bürünmüş gibiydi.

Altında yavaşça beliren “Yâ Kebîkeç” yazısı, meşum bir gizemin peşinden sürüklenmekte olduğunu hissettiriyordu. Hissikablelvuku cinsinden bir şeydi duyumsadığı. Titreyen elleriyle kamerasını hazırladı, cin tasvirini pozlamak üzereyken dışarıdan gelen korkunç bir şimşek sesi tüm kütüphaneyi sarsarak çalışma odasında yankılandı.

Adam, irkilerek geriye doğru çekildi. Yüreğinde korkuyla karışık bir ezilme duygusu belirdi, sanki mekânın içine sıkışmış karanlık bir varlık tarafından izleniyormuş hissine kapıldı. Ancak o gün işini bitirmeliydi, bir süredir aksattığı için pozlaması gereken çokça kitap birikmişti. O sebeple ara vermeden çalışmaya karar verdi. Yeniden odaklandı, kamera objektifini hedefine doğrulttu ve son varağı pozlamaya başladı. O esnada dışarıda bir başka şimşegın çakmasıyla birlikte bu taş örme duvarlı odanın içinde aniden tuhaf bir enerji dolaşmaya başladı. Bir esinti, adamın bedeninin her yanını yalayıp geçti.

O anda deklanşöre istemsizce basmasıyla birlikte flaşın patlaması, kötücül bir varlığın odaya nüfuz etmesine vesile oldu. O an, korkuyla lebaleb bir dehşet hissi adamı sarstı. Yüreğini gark eden korkuyu izale etmeyi neyse ki birkaç dakika içinde başarabildi. Pozladığı varağa dönüp kamerasının dijital ekranından baktığında şaşkınlıkla minyatürdeki cinin kaybolduğunu gördü; yerinde karanlık bir boşluk duruyordu. Bu ani değişim, kütüphane çalışanında dehşet verici bir endişe yarattı. Birdenbire sırtında keskin bir yanma hissiyle birlikte, odayı saran soğuk bir hava hissetti. Korku, şimdi gerçekliğin ve hayalin ince bir çizgide birleştirdiği bir kâbus gibi çökmüştü üzerine. Artık, bu eski kitabın içinde kaybolan bir dünyanın esiri olmuştu ve karanlığın içinde daha da derin bir şekilde hapsolüyordu.

Korku, adamın ruhunu sarhoş etmiş, âdeta soğuk bir zehir gibi bedenini sarmıştı. El yazma kitaplarla dolu kitaplkların sükûneti garip tıkırtılarla bozuldu. Adam, titreyen bedeniyle ve yavaş adımlarla kitap rafları arasında dolaşmaya başladı. Ancak her adımında garip tıkırtılar daha da kuvvetlendi ve kütüphanenin derinliklerinden ürpertici fısıltılar yükselip durdu.

Raf aralıklarında dolaşırken kulağına çarpan korkunç fısıltılar, nefesi kesik kesik gelen birinin kuvvetli haykırışlarına benziyordu. “Yâ Kebîkeç!” diye fısıldayan birçok ses, karanlıkta dans eden hayaletler gibiydi. Adam, bu seslerin nereden geldiğini anlamak için koyu kahverengi gözleriyle etrafına dikkatlice bakındı.

Birdenbire, karanlık aralıklardan uzanan uzun tırnaklara sahip korkunç eller, ona doğru uzanmaya ve onu yakalamak için hamle yapmaya başladı. Bu lain pençeler, rafların arasında âdeta birer gölge gibi hareket ediyor; uzun tırnaklar, kitapların ciltlerine sürtünerek korkunç hışırtılar çıkarıyordu. Adamın yüreği, gördüğü apokaliptik manzaradan etkilenerek daha da hızlı atmaya ve saç diplerinden ayak parmaklarına doğru soğuk terler akmaya başladı.

Tırnaklar, hemen yanındaki kitap kapaklarını sıyrarak adamın bedenini hedef alırken korkunç tıkırtılar artık bir velvele hâline dönüşmüştü. Çaresizce geri çekilmeye çalıştı ancak onu kuşatan korkunç pençeler buna izin vermiyordu. Hissettiği korku, uzun korkunç tırnakların bedenine saplanmasıyla dehşet dolu bir çığlığa tebeddül etti.

Kaçmak istedi ancak tuhaf bir karmaşa içinde döndü durdu. Kütüphanenin derinliklerinde bir çıkış kapısı ararken duvarlar sanki onu içine çekiyor gibiydi. Kulağında hâlâ fısıltılar yankılanırken karanlık bir varlığın adım adım ona yaklaştığını duyumsuyordu. Çaresizlik içinde debelenen kütüphane çalışanı, bu eski kitabın içindeki karanlık dünyadan kaçma umuduyla çırpırırken gerçek ile kâbus arasındaki sınır daha da belirsizleşiyordu.

Adam, rafların arasında çaresizce dolaşırken minyatürdeki cini karşısında buldu. Gözleri öfkeli bir kızılılıkla parlıyordu. Her geçen saniye âdeta bir ateşin içinde yanan kömür parçası gibi daha da korlaşıyor ve parlaklaşıyordu.

Korkudan dili tutulan adam, cinin gözlerindeki bu kızıl ışığın kendisini ona doğru çektiğini hissediyordu.

Koyu kahverengi gözlerinin içine işleyen bu korkunç ışıkla birlikte görünmez eller birden onu bacaklarından sert bir şekilde kavradı. Adam, bedeni kilitlenmiş ve dili tutulmuş bir şekilde yerde sürüklenmeye başladı. Çaresizce etrafına bakındı, kitap rafları arasında tutunacak bir şeyler aradı ancak görünmez eller, giderek onu daha da güçlü kavıyordu. Son anda demir rafların bacaklarına tutunarak yaptığı kurtulma hamlesi nafileydi. Korkunç cinin tahakkümü altında, yerde sürüklenmeye devam etti.

Bir sağa bir sola kontrolsüz bir şekilde savrulurken sert zeminin tenine sürtünmesiyle vücudunun çeşitli yerlerinde derin çizikler oluşuyordu. Tüm bu yaşananlar, beşerî gerçekliği bozmuş; adam, karanlık bir sürrealist kâbusun içine sürüklenmişti. Gitgide kızıl bir portal hâlini alan cinin gözlerinden yükselen ışığın içinde ruhunun kaybolduğunu hissediyordu.

Sonra bedeni aniden şiddetli bir şekilde kasılmaya başladı. Eklemlerinden ve kemiklerinden şiddetli çatırtılar yükseldi, sanki bir volkanizmanın için için kabarması gibi iç kırılmalar yaşanıyordu. Kırılan kemiklerinin etlerini yarıp geçmesiyle kanı, etrafa tıpkı bir gayzer gibi fışkırıyordu. Acı içinde çırpınan adam, bir yandan da karanlık odada oradan oraya savrulmaya devam ediyordu.

Bu çırpınmalar ve savrulmalar sırasında etrafında bir sürü hamam böceği peyda oldu. Karanlık köşelerden çıkarak kütüphane çalışanının etrafında dönmeye ve aceleci adımlarla üzerine doğru gelmeye başladılar. Adamın üzerine çıkıp ince antenleriyle ve bacaklarıyla bedeninin çeşitli yerlerindeki delikleri yoklayarak ağzından, burun deliklerinden ve hatta gözlerinden bedeninin içine hücum ettiler.

Adam, çırpınmaya devam ederken hamam böcekleri, zehirlerini bırakarak iç organlarına doğru ilerledi. Korkunç bir içsel kaosun içinde, adama aşikâr bir acı ve çaresizlik hükmetmeye başladı.

Ağzından, burun deliklerinden, gözlerinden ve kulak deliklerinden kanlar boşanmaya başladı. Her bir kan damlası, âdeta ruhunu damla damla bedeninden zorla çekerek alıyordu.

Çırpınmaları yavaşladığında, karanlık çalışma odasında çarpık çurpuk bir beden yerde öylece yatıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleri kanlar içindeydi. Kütüphane, sessizliği yeniden içine çekmiş gibiydi; yaşanan dehşet anında zaman durmuştu. Korku, bu eski kitapların içindeki gizemli dünyanın, gerçekliği paramparça eden bir kâbusa dönüştüğü sona erişi gibiydi.

Son kasılmalar da kesildiğinde kütüphane çalışanı yerde hareketsiz uzanırken o lanetli kitabın son sayfasında bulunan Kebîkeç minyatürü tekrar belirlemeye başladı. Minyatür, korkunç bir şekilde gerçekleşen bu olayların bir nevi yönlendiricisi olarak el yazma kitabın varaklarında dans ediyordu. Bir yandan diğer minyatürler de hareketlenirken diğer yandan kitabın kapağı kendiliğinden kapanmaya hazırlanıyordu.

Dışarıda çakan şimşegin ışığı, pencerelerden içeri sızarak karanlık kütüphaneyi bir anlık aydınlattı. O an, kitabın son sayfasında beliren Kebîkeç minyatürü, karanlıkla birleşerek bir gölgeye dönüştü. Duvarlar, anlatılan öykünün gerçek birer yansıması gibiydi; gök gürültüsüne nazire yaparcasına titredi.

Çatı kiremitlerine düşen yağmur damlalarının ritmik darbeleri, sanki kütüphanenin duvarlarından içeriye masum kurbanın hüznü inlemelerini fısıldıyordu. Kütüphane, yaşanan bu dehşet dolu vakanın ardından sessizliğin içine gömüldü.

Kitabın kapağı kapanırken, yerde yatan adamın gözleri aniden bembeyaz kesildi ve sonra siyaha döndü. Artık o gözlerde bir insanın değil, karanlığın ve korkunun izlerini taşıyan bir varlığın yansımaları vardı. Minyatür, şeytanî dansını tamamlayıp kitap kapandığında, kütüphane çalışanı sonsuza dek bu lanetli öykünün bir parçası oldu.

Dışarıda yağın yağmur, pencere camlarında şeffaf çikolata bombeleri gibi süzülürken gök gürültüleri, kütüphanenin lal olmuş karanlığında yankılanan lanetli sözler gibiydi. O an, kütüphane sanki bir zamanlar unutulmuş karanlık güçlerin uykusundan uyanışını kutluyormuşçasına son bir kez daha titredi. Ve sessizlik; yaşanan dehşetin, karanlığın ve lanetin hüküm sürdüğü bu mekânda zamanla kaybolan çaresiz bir çılgılık gibi yankılandı.

YILDIZ KAPISI

Merve Kıymaz

“Üç uğursuz halka dolandı kutsal Ay'ın etrafına ve lanetledi geceyi. Böylece tanrıya sunduk Güneş Bakirelerini. O da bize yıldız kapısının anahtarını verdi. Kaçıp saklandık onlardan ve koruduk tanrıçanın emanetini.”

Trene binmeden önce ders notlarımı gözden geçiriyordum ki bu pasaj aklıma takıldı. Çok fazla bilinmeyen vardı ve bu bilinmezlik beni delirtiyordu. Çocukken dinlediğim masalların birinde tanrıça Mama Coca, İnka soyundan gelen atalarımıza kadim bilgelik tabletlerini veriyor ve büyülü bir kemerden geçirip onları savaştan kurtarıyordu. Bu pasajda korunduğu söylenen emanet, o tabletler olabilir miydi? Peki, ya 'yıldız kapısı' neydi?

Ben düşüncelerle boğuşurken koca metal solucan, gürültüyle perondaki yerini aldı. Profesörlerin asistanları öğrenci listelerini okuyor, kimin hangi vagona yerleşeceğini duyuruyordu. Bir an önce yerime oturup uyumak istiyordum çünkü bu yolculuğu başka türlü atlatamazdım. İçimdeki rahatsız edici huzursuzluğu bastırmak için kulaklığımdaki müziğin sesini yükselttim. Üniversite tarihinde ilk kez böyle kalabalık bir öğrenci grubu arkeolojik kazı alanına gidiyordu ancak nedense onların heyecanını paylaşmakta zorlanıyordum.

Trene binerken seçilen tüm öğrencilerin kız olduğu dikkatimi çekti fakat midem o kadar bulanıyordu ki üzerinde düşünmeye fırsat bulamadım. Kızlar, gürültülü kahkahalarla yolculuğun tadını çıkarmaya başladıkları sırada yerime yerleşip ilacımı içer içmez uykuya daldım.

Boğucu bir sıcaklıkla uyandığımda dışarıyı karanlıktı. Gece olacak kadar uyumuş olamazdım. Dahası gece olduysa tren neden hâlâ durmamıştı? İçeride soluk mavi bir aydınlatma, belli periyotlarla yanıp sönüyordu. Neredeyse hiç ışık yoktu. Hepsinden daha tuhaf olanı benim dışımda herkesin uymasıydı. Yanımdaki arkadaşımı birkaç kez sertçe dürttüm ancak hiç tepki vermedi. Başımı uzatıp seslendim. “Kimse var mı? Hey!” Keskin bir sessizliğin içinde kulağıma dolan tek ses, trenin raylar üzerinde yarattığı titreşimdi. Neler olduğunu anlamak için yerimden kalktığım sırada camlara yansıyan karanlığın geceye değil siyah panellere ait olduğunu fark ettim. Birileri trenin içini kasten karartmak istemişti.

Panikle kemerimi açarak ayağa kalktım. Benim gibi uyanık birileri var mı diye koridor boyunca tüm kızları kontrol edip yavaşça vagonun kapısına doğru ilerledim. Açık kapının önünde ne kadar bekledim hatırlamıyorum.

Diğer vagona geçmeye cesaret edemiyordum. Bacaklarım karıncalanıyor, karnım ağrıyordu. Mavi ışık dikkatimi toplamayı zorlaştırıyor, arkadaşlarımla soluk yüzlerini korku filmlerinden fırlamış hayaletler gibi görmeme neden oluyordu. Sanki ansızın yerlerinden kalkacak ve ölü bedenleriyle üzerime hücum edeceklerdi.

Derin bir nefes alarak kapıdan çıktım. Pekâlâ koltuğuma dönüp uyuyor gibi yapabiliyordum. Ancak bir tek ben ayakta kaldıysam bunun bir sebebi olmalıydı. İkinci vagona geçmek üzereyken kızların çığlıklarıyla yerimden sıçradım. Koşarak geri döndüğümde gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Kızların her biri spiral şekilli ayna plakalar arasına sıkıştırılmış korku içinde çırpınıyordu. Boğazlarına dolan çığlıklar, yorgunluktan hırıltılı inlemelere dönüşüyor; kızlar, çaresizce yalvarıyordu. Her bir koltuğun altındaki mekanizmadan yukarı doğru uzayan bu aynalar iç bükey bir yapıdaydı ve merkezindeki kızın hareket etmesini engellemek için oldukça korunaklı bir formda tasarlanmıştı. Onlara sakın olmalarını söylemek istiyordum ancak dilim kurumuş, boğazımda düğümleniyor, sesim çıkmıyordu. Derken tavandaki platformdan bir gaz yayıldı. Gazı soluyan kızların çığlıkları azaldı fakat büyüyen göz bebekleri aynalara sabit bir şekilde bakmaya başladı. Soludukları her neyse beynin kontrol merkezini etkiliyor olmalıydı. Onlara yardım etmeye çalışırken ben de gaza maruz kaldım ancak kızların aksine donup kalmak yerine âdeta canlanmışım.

Hızlı adımlarla diğer vagona geçtim. Burada da manzara aynıydı. Tüm kızlar, koltuklara yerleştirilmiş ayna odacıklarında hapsolmuş, transa girmişti. Camları kırmayı düşündüm ancak olanları çözmeden birilerinin sesimi duymasını göze alamazdım. Kızları öylece bırakıp nefes nefese birinci vagona kadar koştum. Orası diğerleri gibi değildi. Yolcu koltukları sökülmüş, duvarlara çeşitli antik eserlerle dolu raflar yerleştirilmişti. Her bir eser cam muhafazanın içinde sergileniyor ve parlak sembolü kilitlerle korunuyordu. Bu işaretler İnka Güneş tanrısına aitti. İçeriye bir kez daha göz attım.

Vagonun tam ortasında ahşap bir masa duruyor, masanın üzerinde tüm zarafetiyle uzanmış sarışın bir kadın yatıyordu. Saçları altın sicimler gibi ışıltıyor, göğsünde tuttuğu kristal levhadan parıltılı kıvılcımlar yükseliyordu. Kadın, öyle olağanüstü güzellikteydi ki etrafını sarmış garip görünüşlü adamları fark etmem biraz zaman aldı. Antik zırhlara bürünmüş bu insanlar tarihi bir film setinden fırlamış gibi görünüyordu. Geri çekilip sırtımı soğuk duvara yasladım. Ter içinde kalmış atletimin tenime yaydığı yapışkan ıslaklık soğukla birleşince içimi ürpertiyle doldurdu.

Dönüp bir kez daha dehşet dolu manzaraya baktım. Bunlar efsanelerde geçen kadim Güneş tarikatının son çağdaki temsilcileri olmalıydı. Aralarında derslerine katıldığım tanıdık yüzler de vardı. Zihnim gördüklerimin gerçek olamayacağını haykırıyordu. Bu adamlar yüksek hızla ilerleyen karanlık bir trende ne çeşit bir ayin gerçekleştiriyordu? Sevdiğim bir profesör ağır adımlarla öne çıkıp zamanlayıcıya benzer parlak metal bir cihazı eline aldı. Daha dikkatli baktığımda bu cihazın masanın altında duran yüksek teknoloji büyük bir makinenin parçası olduğunu fark ettim. Bir anda ufak bir sarsıntı yaşandı ve sürgülü kapı hafifçe aralandı. Artık konuşmaları duyabiliyordum. Profesör "Portalın açılmasına az kaldı." dedi. "Kızlardan toplanan ruhsal enerji, yıldız kapısını açık tutmaya yetecektir." Diye devam ederken elindeki cihazı kadının göğsündeki kristalin üzerine özenle yerleştirdi.

Güneş rahipleri coşkuyla alkışladılar ve mutlak bir adanmışlıkla zırhlarını yumruklayarak "Sana geliyoruz ulu olan! Kutsa bizi Mama Coca!" diye haykırdılar. Kadın elini kaldırdığında gürültü bıçak gibi kesildi. "Tabletleri aldığımızda yarın güneşi size vereceğim." dedi. Sesinde insanı esir eden büyülü bir tını vardı. Onca heybetli karanlığın arasında parıldayan zarif bir elmas gibi. "Böylece tanrıya kurban verdik Güneş Bakirelerini."

Korku tüm bedenimi sararken neler döndüğünü anladım. Doğru düşünmeli, hızlı hareket etmeliydim. Yanımda duran yangın tüpünü kaptığım gibi kızların bulunduğu vagonlara koştum. Mademki onlar içeriden kıramıyordu, ben dışarıdan kırabilirdim. Tüpü savurduğum ayna tuzla buz oldu fakat gazın etkisindeki kızlar transtan hemen çıkamadı yine de enerji aktarımı azaldığı için trenin hızında ani bir düşüş yaşandı. "Bize yıldız kapısının anahtarını verdi." Kâbusun yeni başladığını biliyordum. Tanrıçanın ilahi ruhunu portaldan çekerek yeni bir bedene nakledeceklerdi. Enerjiyi kesmem işleri yavaşlatırdı fakat transfer tamamlanana kadar ayini sonlandırmayacaklardı.

Damarlarımdan yükselen adrenalinin gücüyle yeniden birinci vagona döndüğümde kapıyı korkusuzca iterek "Durdurun bu lanetli treni." Diye haykırdım. Hâlâ elimde tuttuğum yangın tüpünü çevik bir hareketle kadının üzerine fırlattım. Kimse böyle bir hamle beklemiyordu. Kendilerine gelmeleri zaman aldı.

Tüp, kristal levha üzerindeki zamanlayıcıyı yere düşürdüğünde dağılan parçalardan ince bir duman sızdı. Bunu gören rahiplerden biri öfkeyle üzerime atıldı. Kaçmama fırsat vermeden beni yakalayıp saçımdan sürükleyerek suratımı kapıya çarptı. Metalin soğuk yüzeyini hissetmek iyi geldi ancak beni hafife almanın bedelini ona ödetecektim. Aniden dönerek adamın boşa kalan bileğini kavrayıp tüm gücümle ısırıldım. Etine batan dişlerimin arasından kanının bakırımsı tadını alabiliyordum. Adam acı içinde geri çekildi. Koşmak için yeterli alanım yoktu. Elime geçen her nesneyi savuruyor, ayini bozmak için savaşıyordum. Biz daracık vagonun içinde köşe kapmaca oynarken geride kalanlar yeni bir İnka ilahisine başladı. Bu da ayinin tamamlanmak üzere olduğunu gösteriyordu. Adam, ikinci kez üzerime atıldığında kadının göğsündeki kristal levha olağanüstü bir şiddetle parladı ve kutsal bir ışık hüzmeleri beni içine aldı. Sonrası, hiçlikti.

Derinlerden gelen bir ses “Seni bekliyordum Olenka.” dedi bir süre bekledikten sonra. Kulağa hem güven verici hem tehditkâr geliyordu. “Ben, özüne işlenmiş kudretli ruhum. Öğrenmeye hazır mısın?” diye sordu. “Hazırım tanrıçam.” diyebildim yüce bir teslimiyetle. Öyle yüksek bir şuur hâli yaşıyordum ki zamanın her döngüsünü içtim. Sanki asırlarca yaşamışım gibi bir olgunluk vardı duruşumda, oysa henüz birkaç dakika anca geçmişti kavgaya tutuştüğüm vagona.

Kendime geldiğimde transfer tamamlanmıştı. Güneş rahipleri önümde saygı ile eğildi ancak sarışın kadın aynı fikirde değildi. Hiddetle üzerime koştu. Bana dokunmasıyla birlikte içimde biriken muazzam güç, bir patlamaya dönüştü ve portaldan geçmek üzere olan tren, büyük bir gürültüyle rayların üzerine geri düştü. Şimdi gökyüzü gerçekten karanlıktı. Ay, tüm heybetiyle bizi sararken yıldızlar içimdeki tanrıçaya geleceğimi fısıldadı.

Yedi iklimin kadim ruhlarına haber salın. Dört bir yanda anlatsınlar. Ben Mama Olenka. Kutsal efsanelerin kendisiyim. Sıradan bir öğrenci olarak bindiğim trenden, bir tanrıça olarak indim.

MERDİVEN

SONSUZLUK GEÇİDİ

Murat Keklik

El Gotika'daki İki Vampire...

Kuzgun! Kuzgun! Gecenin ortasında
Ötüşün böler içimdeki karanlığı
Dolunay gökyüzünde seyre dalmışken âlemi
Şu kurt ulumalarının işi ne bu tekinsiz yurttan

Bana bir ilham ver Baykuş, aşarken geçidi
Kont'la iki kadeh çiçek açmamış kandan
Yurdum mezarlıktır, çok uzak zamanlardan kalma
Konuklarım vardır ölümsüzlük yurdundan

İki güzel vampirle seyre dalarım âlemi
Bu harabe yurda doğarlar dolunay gibi güzellikleriyle
Dans eder iskeletler ölümlülerden çok daha fazla
Ve ederler bizi de dansa davet

Baykuş sesi, kuzgun sesi, kurt sesi ve daha nice
Yurdumda yazar herkesin ismi dikili taşlarda
Kadehlerdeki nektar dökülürken kaburgalarımızdan yere
İki kelam ederiz yarım kalan hülyalardan
Gözüne kurşun yemiş biri anlatır nasıl öldüğünü
Biri 'Cadı Avı'nda kurban gitmiştir günahkârlara
Birini Sirenler şaşırtmıştır
Biri karanlık bir mezarlıkta çarpılmıştır

Kimileri zincirlere vurulmuş yürürken toprakta
Kimileri sonsuzluğu kucaklamakta yaşadıklarıyla
Ve benim iki sonsuz dostum var bu yurttan
Ayın on dördünden daha güzel iki dost
Sonsuzluğu kucaklar gülüşlerimiz ve kelimelerimiz
Karanlıklar korkutmaz bizi, kalkmıştır geçitler ve perdeler

Kuzgun! Kuzgun! Gecenin ortasında
Ötüşün böler içimdeki karanlığı
Dolunay gökyüzünde gülümserken bize
Zifiri karanlıklar sarmışken etrafımızı
Dans ederiz derilerinden sıyrılmış bu ahbablarla
Dans ederiz bu incir ağacının etrafında

ARKA BAHÇE

KORKUNUN KIRMIZI GÖZLERİ

Yeşim Ünal

Haberlere konu olan sıra dışı olaylar serimizin yenisinde: New York'un Long Island bölgesinde yer alan Amityville kasabasına, Lutz ailesinin bu kasabaya taşındıktan sonra ancak yirmi sekiz gün yaşayabildikleri o esrarengiz eve gideceğiz.

Lutz ailesi, 1975 yılında üç çocuğu ile birlikte yaşayabilecekleri geniş bir ev arıyorlardı. Bölgedeki diğer evlerden daha ucuz olan Defeo ailesinin evini satın almaya karar verdiler. Evin korkunç geçmişi fiyatını düşürüyordu. 13 Kasım 1974 tarihinde anne Louise Defeo, baba Ronald Defeo ve çocuklarından dördü, gece uykudayken tüfekte vurularak öldürülmüştü. Cinayetleri işleyen, ailenin beşinci çocuğu Ronald Defeo Jr'dı. Ömür boyu hapis cezasına çarptırılan katilin savunması şaşırtıcıydı. Jr. ailesini öldürmesini söyleyen sesler duyduğunu iddia ediyordu. Olanları bilmesine rağmen Lutz ailesi evi satın aldı. Ve filmlere, romanlara konu olan tuhaf olaylar başladı.

George Lutz eve taşındıkları gün bir papaz çağırarak evi kutsamasını istedi. Görünmez bir varlığın papaza ayin sırasında dışarı çıkmasını söylemesi olayların başlangıcıydı. George, her gece cinayetlerin işlendiği sırada istemsizce uyanıyor, kayıkhaneyi kontrol etmeye gidiyordu. Yine böyle bir gecede yatak odasının penceresinde bir çift kırmızı gözün kendisine baktığını gördü. Gidip kontrol ettiğinde kimseyi bulamadı. Kış mevsiminde olmalarına rağmen sinekten geçilmeyen evin kapıları sürekli açılıp kapanıyor, ayak sesleri duyuluyordu. Kathy cinayetlerin nasıl işlendiğine dair rüyalar görmeye başlamıştı. Lutz'ların çocukları Defeo'ların öldüğü pozisyonda uyuyordu. Üst katta yatarlarken alt kattan radyonun sesi gelmeye başlıyor ama aşağı indiklerinde onları ürkütücü bir sessizlik karşılıyordu. Kathy bir gün evin duvarları kırmızı boyalı gizli bir odası olduğunu keşfetti. Köpekleri bu odaya girmek istemiyordu. Taşındıkları muhteşem ev giderek daha da yaşanmaz bir hâl alıyordu. Küçük kızları Missy, kırmızı gözlü yeni arkadaşından söz etmeye başlamıştı. Arkadaşının adı Jodie idi. George geceleri uyandığında çocuklarının yatağını havalanmış bir şekilde buluyordu. Bir gün George Kathy'ye bakarken onu ürkünç beyazlıkta yüzü olan, saçları dağılmış, çirkin ve ağzından salyalar akan yaşlı bir kadın olarak gördü. Olaylar bununla da bitmedi. Kapı ve pencereleri parçalanmış evin duvarlarından yeşil bir sıvı akmaya başladı. Ve bir gün evde bulunan Çin aslanı heykeli George'a saldırdı. George bacağından yaralanmıştı.

Lutz ailesi yaşadıkları tuhaf olaylara ancak yirmi sekiz gün dayanabildi. Yirmi sekizinci gün yanlarına eşyalarını bile almadan evi terk ettiler. Yaşananların kulaktan kulağa hızla yayılmaya başlamasıyla korkunç cinayetlerin tanığı olan bu güzel ev, kısa sürede bir korku efsanesine dönüştü. 1977 yılında Jay Anson, bu olayı aile üyelerinden dinledi. Ve The Amityville Horror isimli kitabında kaleme aldı. Kitap ABD’de kısa sürede popüler oldu. İlerleyen yıllarda bu kitaptan beslenen birçok sinema filmi çekildi. Bunun üzerine olayların gerçek olup olmadığı konusu gündeme geldi. Lutz ailesi yaşananların gerçek olduğunu iddia ediyordu. Hatta George Lutz yalan makinesine bağlandı. Ve testi geçti. Birçok belgesele, televizyon programına konuk oldu. Yaşananların gerçek olduğunu dile getirmekten hiç vazgeçmedi.

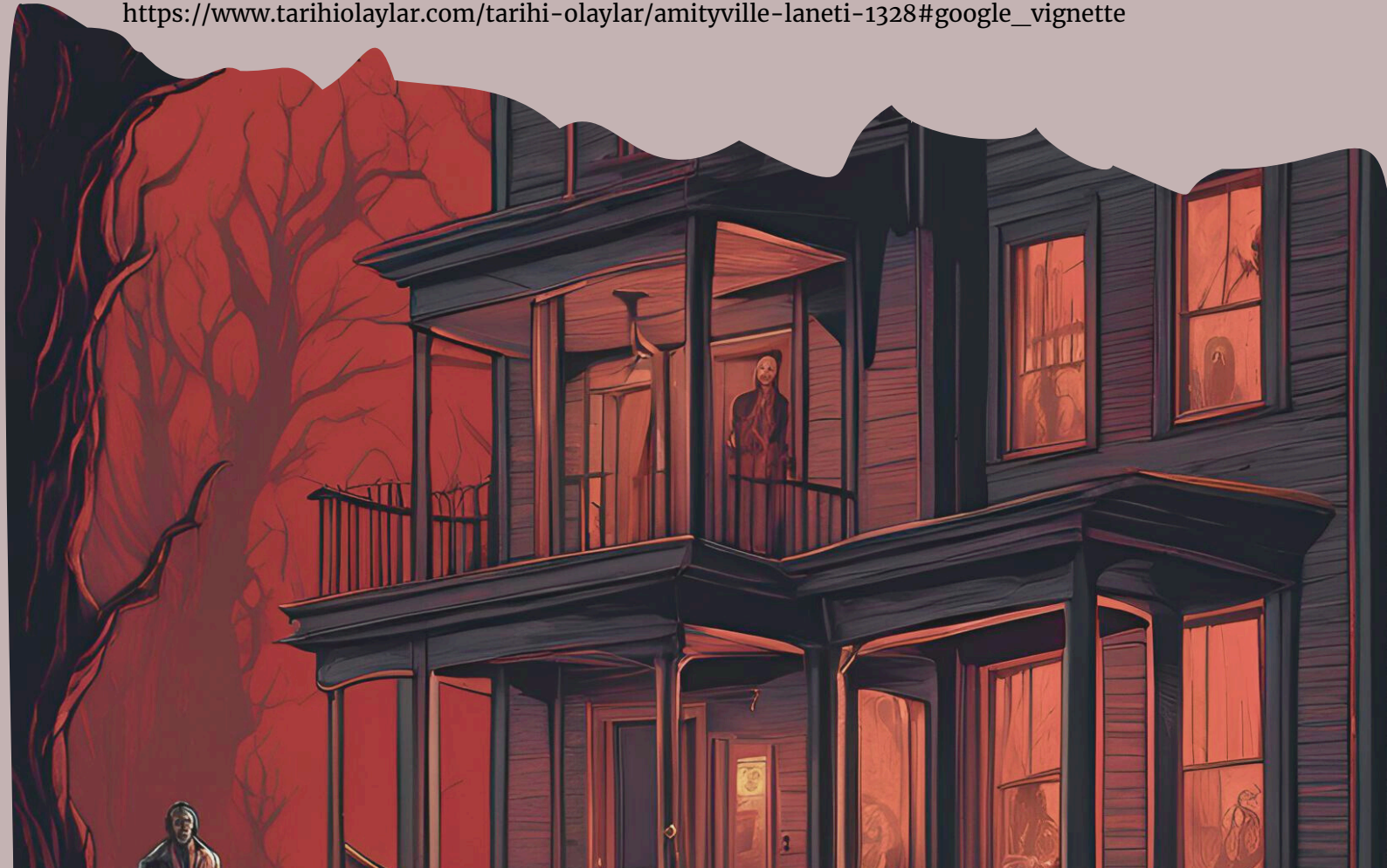
İddia edilen paranormal olayların gerçek olduğunu kabul edenlerin aksine tüm bunların aile tarafından uydurulduğunu düşünenler de vardı. Onlara göre; tüyler ürperten cinayetlerin yaşandığı evin karanlık geçmişini fırsata çevirmek için George Lutz bu hikâyeleri uydurmuştu.

Tarihte Amityville olayı olarak anılan bu paranormal olayların gerçekten yaşanıp yaşanmadığı tartışma konusu olsa da hikâyenin baş kahramanı olan ev, bugün bile paranormal olay meraklısı ziyaretçilerini ağırlamaya devam ediyor.

Gerçek ya da gerçek olduğuna inanılan “Amityville Olayı” popüler kültürü hatırı sayılır ölçüde etkiledi. Bu olay, 1979-2023 yılları arasında tam 46 film, belgesel ve televizyon programına ilham kaynağı olmayı başardı.

KAYNAKÇA

https://www.tarihiolaylar.com/tarihi-olaylar/amityville-laneti-1328#google_vignette

POSTA KUTUSU

Ömer Aykut Topal/ Kıyametten Saklanan
Buket Atalan/ Büyükanem
Onur Saflı/ Sınırlar

KIYAMETTEN SAKLANAN

Ömer Aykut Topal

Ydrasil'in köklerine saklanmış, kıyametten kaçan Tanrı Ullr, sağ kalan tek canlı olduğuna sevinmiş mi, üzülün mü, bilemiyordu. Sadece yüce ağaç Ydrasil'in kökleri kaderden kaçabilecek kadar derindeydi. Artık Tanrı Odin yoktu, Valhalla'daki ziyafetler yoktu, herkes ve her şey ölüme teslim olmuştu. Orada, ilk kez dünyaya gelen ölümlüler gibi yalnızlığı ve açlığı öğrenmişti.

Bir zamanlar bir tanrıya ait ihtişamlı safir gözleri, şahit olduğu kıyamet yüzünden ışıltısını kaybetmişti. İncelmiş derisi, soluk yeşil renge dönmüştü. Dalların, yaprakların ve köklerin arkasında onu izleyen ve yaklaşan bir şey hissediyordu. Gölgelemlerin içinden çıkan korkusu, şekle bürünüp belirdi. Onlar kehanetlerde Ragnarok diye bahsedilen, kıyameti başlatan üç yaratığın cesetlerinden doğmuşlardı: Kurt Fenrir'den iki kurt, dev yılan Jormungandr'dan bir yılan ve cehennem tanrıçası Hel'den bir dev.

Ullr'in kendini koruyacak büyüleri, ölümsüzlüğü ile birlikte yok olmuştu. Kaçmalıydı fakat ağaç buna izin vermiyordu. Kurtlardan biri devle diğeri ise deve sarılmış yılanla savaşıyordu. Kurt, devin kolunu kopardı. Dev, müthiş bir acı ile kıvrılırken evrenin son bulmasına rağmen zamanın devam ettiğini anladı. Fıskıran kan, kurdun ağzına doldu. Ağacın kökleri de bu ziyafetten nasibini alıyordu. Şiddetli bir depremle ağaç sarsıldı.

Ullr, köklerden bir açıklık buldu ve hızla oraya doğru emekleyerek ilerledi. Kanla beslenen kurt hızlıca büyüdü. Dev, iki canavarla amansızca mücadele ediyordu. Tek elindeki kılıcı bırakarak hızlı bir hamleyle yılanın boynundan tuttu ve ona kurdun boynunu sundu. Yılanın mengene gibi çenesiyle kurdu boğmaya başladı. Yeni tadına baktığı vahşi güç içeren eti sevmişti. Derinlere doğru ilerleyen Ullr, açıklıktan girmek üzereyken ayağı kayıp düştü. Aniden göğsünü delen bir acı hissetti. Sivri bir kök parçası kalbini delmişti. Kıyametin tüm ızdırabı ruhuna doluyordu. Köklerin kaderden kaçmadığını, kadere uzandığını ölmeden önce anladı. Bedeni toz hâline gelip rüzgârla birlikte yeşil kırmızı tonlardaki gökyüzüne doğru uçtu.

Sanki onun zayıf atan nabzını daha iyi duyuyordu.

BÜYÜKANDEM

Buket Atalan

Anton, o gece uyuyamamıştı. İkinci kattaki odasından aşağıya indi. Mutfaktan bir bardak su alacak, biraz televizyon izleyecekti. Suyu aldı, salona yöneldi. Eşi Elizabeth ve kızları Chloe uyuyorlardı. O ise yine malum kâbuslarından birini görmüş, uyanmıştı. Saate baktı, “Daha bir.” dedi, günün aymasına daha dört beş saat var. Her ne kadar belli etmese de bazı geceler kâbuslarından çok etkileniyor, tekrar uyumak istemiyordu, sanki oradaki bütün olanlar rüya değil de gerçektir ve uyursa kendini tekrar o cehennemde bulacaktı.

Televizyonun karşısındaki koltuğa kendini attı, bir yudum su ve bir derin nefes, derken üst kattan bir çığlık sesi... Tanıdığı birine mi aitti; eşi, kızı? Hayır, hayır, ikisinin de değildi bu ses. Çivi gibi saplandı o koltuğa, kalkmak ne mümkün? *Sakin ol Anton, bu rüyanın etkisi, bak şimdi de olanları gerçek sanıyorsun, uyandın ve bitti, tamam?* Tekrar derin bir nefes aldı, her zamanki eğlence programını açtı, onu güldürecek bir şeyler lazımdı, yeterince korkmuştu. *Gececek Anton, geçecek, sadece sakın ol ve bir, iki, üç, derin nefess! Ohh, evet şimdi daha iyiyim, Liz haklıymış.* Derken ikinci bir çığlık ve birden sağında, “Tanrım hayır, bana bakıyor. Bu, o kuru kafa! Donmuş, pörtlek gözleriyle, biraz ağlamaklı bana bakıyor.” Yüzü kaskatı kesildi, titriyor. “Hayır, hayır, bakamayacağım sanırım.”

İskelet seslendi. “Korkma, Anton.”
Ses tanıdıktı. Bu beş yıl önce kaybettiği büyükannesinin sesiydi. Titreyerek başını çevirdi.
— Sen yaşıyor musun?
— Sence öldüm mü?
— Fakat çok ürkütücü görünüyorsun.
— Hepimiz mi öyle?

Anton birden arkada beliren bulanık görüntüleri fark etti, bunlar üst üste atılmış binlerce kesilmiş ölü kafaydı. Hep birlikte bir mağaradan sarkan sarkıtları anımsatan bu kafalar, sanki tek bir bütünün parçasıymışçasına birleşmişti.

Birçoğu ezilmiş, büzülmüş ve parçalanmıştı. Sanki eriyip akıyor ve büyükannesini oluşturuyorlardı. “Aman tanrım, evet, bu nasıl olabilirdi!” Bütün o kafalardan akan irin gibi sıvılar ortada bir noktada birleşiyor, büyükannesinin kafasına akıyordu.

- Demek hepsi sendin?
- Evet Anton, hepsi bendim, artık biliyorsun.

SINIRLAR

Onur Saflı

Orada, çürüyüp dökülmekte olan cehennemî cerahatler, tazecik katliamın üzerine şıp şıp damlıyordu. İri gözlü cılız yaratığın ağzı yoktu. Çökmüş, elinde tuttuğu son yaşam formuna bakıyordu. Karanlık ve onun içinde çakan yıldırımlar gelmeden önce, üzerinde durduğu göksel adacıkta yalnızca ikisi kalmıştı. Devran Bekçileri ardında müzmin bir sükût bırakıp gideli ne kadar süre geçmişti? İri gözlü yaratık, bunu biliyordu. Yalnızca yasaklı bir yörüngede süzöldükleri için katledildiklerini biliyordu.

Yaratık başını kaldırdı. Rutubetlenip zehir gibi tüten tavandan yüzüne irin damladı. Eriyip açılan bir delikten görünüyordu yörüngesinde salındıkları büyük ve ak gezegen. O sırtan devasa gök cisminin üzerinde kimin ya da neyin yaşadığını düşündü iri gözlü yaratık. Yörüngesine girildiğinde Devran Bekçileri'ni uyandıran bu melun gezegenin topraklarında ne yürüyordu? İri gözlü yaratık cılız başını indirdi. Boynunda derman kalmamıştı ve kucağındaki gri cenin artık solumuyordu. Evrenin kadim boşluklarında bile isimlendirilmemiş, adını koyamadığı bir manasızlık dalgası hücum etti zihnine. Sorgusuz sualsiz cisim bulan bilinmeyenlerden mürekkepti bu uçsuz bucaksız kâinat.

Sınırlar, diye düşündü iri gözlü yaratık. Sınırlar... Devran Bekçileri'ni uyandırmak için kainattaki memnu sınırları aşmak gerekir. Sınırlar aşılsa... Başı sonu olmayan katliamlardan gebe kalır uzayın sessiz boşlukları.

Tepesindeki delik giderek genişledi ve devreden uzay, zehrini cılız yaratığın harap olmuş varlığına boca etti. O farkında olmasa bile, ak gezegenin yörüngesinde yüzerek orada ikamet edenleri koruyan adsız şeyler cerahatlenmiş göksel adacığa dolmaya başladılar. Sessizdiler, cennetin göğünde uçuşan ebabiller kadar sessizdiler. İri gözlü yaratık ruhu kemirilmeden önce, son bir kez adsız şeylerin gözlerine bakmaya cesaret edecekti. Belki o gözlerde görebilirdi. Belki o ak gezegende yürüyen, fısıldaşan delilik her neyse, o meşum gözlerin derinliklerinde görebilirdi.

Gri cenini yere koydu ve boşluktaki damla seslerinin sonsuz duvarlarda yankılanışını dinlerken, nefretin ve öfkenin tanrılarını korumak için yörüngede sürünen yavrularının yumurtalarını, köşeye bucağa koyan adsız şeylerin vıcık vıcık kımıldanışlarını ve ciyaklamalarını dinledi. Sırtüstü geriye düşerken gördü, ak gezegen kapkara bir bulutsunun ardında gözden kayboluyor, devran karanlığa uğruyordu.

